

GENÇLİK GELECEK GELECEK SOSYALİZM!

“Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm” demişti Behice Boran onlarca yıl önce. Bu tespit, devrimci gençlerin o dönemden bu yana haykırdığı bir slogan oldu. Ancak bugün sistemin geldiği noktada dinci gerici faşizmin ve emperyalist sistemin gençliğe vadettiği sadece yoksulluk, geleceksizlik ve umutsuzluk...

Gerek eğitim hayatında yaşadıkları sorunlar, gerek sonrasında yaşadıkları sorunlar, gençliği bunalımdan bunalıma sürükliyor. Sadece “hayatta kalmak” değil, “yaşamak” isteyen gençler, daha fazlasını elde etmek için mücadele ediyor. Kendilerine reva görülen yaşamı kabul etmeyen isyan ediyor.

Sistemi korumayı, zenginliğin az elde, yoksulluğun çok elde yayılmasını dünyanın dengesi olarak görenler, her fırsatta gençleri ve yoksulluğa isyan edenleri hedef almaya devam ediyor. Cebinde kuruşu olmadığından, işsiz olduğundan intihar eden sayısız genç varken, telefon sahibi olmayı, tişört-mont alabilmeyi, kahve içebilmeyi “zenginlik” addedenler, en basit ihtiyaçları karşılayabilmeyi çok görüyor gençliğe.

Umutsuzluğun en koyusuna savrulan gençlerden biri sokak bir sokak röportajında, “Üniversite okuyamayacağım gibi. Burada it kopuk olurum en fazla, şurada da vurulurum zaten...” diyerek kuşağının ruh halini ortaya koyuyor.

Umutsuzluğa karşı bir umut olduğunu tekrar haykırıyoruz buradan ve diyoruz: “Gençlik Gelecek Gelecek Sosyalizm!”

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

3 - 17 Kasım 2021 / S 129 / 2 TL

KAZANMAK ZORUNDAYIZ!

Yine savaş davulları yüksek sesle çalıyor. Ardi arkası kesilmeyen çatışmalar ve savaş, göz göre göre yapılan askeri yığınaklarla, ateşlenen silahlarla şiddetleniyor.

Bir yanda büyük yıkım savaşının yakıcı nefesi kuzeyimizde yoğunlaşıyor. NATO-ABD emperyalizmi, Türkiye’yi de merkezine alacak bir savaş için Rusya’ya karşı pervasız adımlar atıyor Karadeniz’de ve batı sınırlarında. Ukrayna, Donbass, Karadeniz, Gürcistan... bölge koşar adım savaşa sürükleniyor.

Diğer yanda Suriye ve Rojava’nın işgaliyle girilen savaş batağı, yeni işgal girişimleriyle derinleşiyor. Haftalardır yoğun askeri sevkiyat var sınıra ve işgal bölgelerine. 35 bin kişilik bir ordunun Kobane’yi işgal için hazırlandığı haberleri dolaşiyor ortalıkta.

Hep aynı sahte “vatanseverlik” nutukları... aynı ikiyüzlülük. Birilerinin kasası dolmaya devam etsin diye; emekçiler kafalarını kaldırmamasın, isyan etmesin diye; Kürt halkı özgürlüğünü kazanmasın diye... harlıyorlar savaş ateşini. Dünümüzü ve bugünümüzü gasp edenler, yarınlarımızı da çalmak istiyor!

Böylesine savaş ortamı almış yürümüşken, birileri seçimden, sandıktan, “güçlendirilmiş parlamenter sistemden” dem vurup umut tarcılığı yapmaya devam ediyor hala. “Savaş tezkeresi”ne kim evet dedi, kim hayır dedi oyunu oynuyorlar. Boş bir kabuk bile olmayan Meclis’i çözüm yeri, kurtuluş umudu haline getirmek istiyorlar.

İdlib’te Rusya-Suriye operasyonları yoğunlaşırken, Türkiye Til Rıfat’ı top ateşine tutmaya başladı. Ayn İsa, Til Temir ve Kobane namunun ucunda. Buralardan en azından birini işgal etmek için ABD ve Rusya ile sonu gelmez pazarlıklar yürütüyor dinci faşizm. Cumhur-

başkanı, Savunma Bakanı, İçişleri Bakanı, Saray sözcüleri... hepsi sıraya girmiş art arda tehdit açıklamaları yapıyor.

Evet, savaş yakın. Her zamankinden daha yakın. Yeni işgallerle Rojava’dan toprak tırtıklayacaklar yine. Kardeş Kürt halkını yerinden yurdundan edecekler, Ortaçağ cellatlarını sahaya sürecekler yine. Afrin, Gri Spi, Serekaniye yetmedi. Şimdi hedef Kobane.

Krizler, gerilim ve çatışmalar tüm kapitalist dünyayı çoktan pençesine almış durumda. Nereye dönsek, nereye baksak aynı manzara. Küresel salgınla birlikte ağırlaşan bunalım, derinleşen devrimci kriz yayılıyor tüm dünyada.

Kapitalist sistemi havaya uçurmaksızın savaşımlardan, yıkımlardan, acılardan, krizlerden, yokluk ve yoksulluktan kurtuluş yok.

Savaş yıkımdır, gözyaşıdır, kandır, acıdır. Savaş, sefaletin katlanılmaz düzeye çıkmasıdır. Yeni savaşlar patladığında, içeride korkunç yoksullukla, ekonomik krizlerle, hayat pahalılığıyla, işsizlikle boğu-

şan milyonlarca emekçi, bir de savaşın yaratacağı yıkımlarla, yokluklarla boğuşacak. Milyonların öfkesi katlanacak.

Bu yüzden savaş, aynı zamanda isyandır, ayaklanmadır. Rojava ve İdlib’te dinci faşizmin uğrayacağı herhangi bir bozgun hem emekçi yığınların öfkesini patlatacak, hem karşı-devrimin örgütsel dokusunu bozacak, böylelikle birleşik devrimimize muazzam bir itki sağlayacaktır.

Kapımızı çalan savaşa karşı bulunduğumuz her alanda sesimizi yükselteceğiz. Ama “savaşa hayır” demekle yetinmeyeceğiz. Artık neredeyse bir yazgı haline gelen bu olası savaşın yaratacağı devrimci sonuçlar hesaba katacak ve hazırlıkları buna göre yapacağız.

Unutulmasın. Kapitalist toplumda emekçiler için her zaman “gerçek düşman içerde”. Barış istiyorsak, özgürlük istiyorsak, ekmeğe istiyorsak... her ne istiyorsak, o düşmanı yenmek, iktidar savaşını kazanmak zorundayız.

>>Editör...

EKONOMİK KRİZ VE DEVİRİM OLANAĞI

Başta ABD doları ve Euro olmak üzere, döviz dediğimiz yabancı paralar karşısında TL’nin güneş görmüş kar gibi erimesi düzenin ekonomik krizini bir kez daha gündemin baş sırasına yerleştirdi.

Bu konuda yani TL’nin sürekli ve artan bir şekilde değer kaybetmesi üzerine çok çeşitli düşünceler yazıldı, çizildi. Konuya ilişkin herkes, sorunun bir yanını ele alarak nedenleri açıklamaya çalıştı. Bu yüzden konu üzerinde ayrıca durmaya gerek yok. Şu kadarını söylemek yeterli olacak: Döviz krizi olarak anılan bugünkü durum gerçekte kapitalist üretim biçiminin krizinin sonucudur.

Devrimci Sorular Soralım
Devrimci Yanıtlar Verelim

C.Dağlı

2

Sudan: Bıçak Sırtı

Sinan Kaleli

4

Gençliğin Tipolojisi

NazlıCan

5

Türkiye Nereye Gidebilir

Taylan Işık

6

3

DEVİRİMCİ SORULAR SORALIM DEVİRİMCİ YANITLAR VERELİM

C. DAĞLI

BAŞYAZI

Bunun için öncelikle devrimci bir bakış olmalı. Bakış devrimci değilse, devrimci biçimde düşünülüyorsa, olayların devrimine doğru elle tutulur gidişinde bile bir devrimin olgunlaştığı görülmez. En devrimci süreçten bile, en geri, en ılımlı mücadele sonuçları çıkarılır. Yapılanlar tam da budur. Dünyadaki güncel durum açısından, bir çok ülkeye göre, olaylar yönünden çok zengin olan bu topraklardaki sınıf mücadelesi, devrimci biçim aldığı ve devrimi oluşturduğu halde, devrim belirsiz zamanların sorunu olarak görülüyor. Geri, reformist değerlendirmeler, devrimci olayların fırtınalı gelişmesi karşısında yapılabiliyor. Kesinlikle olayların devrimci gelişimine, ne mücadele ne örgütlenme bakımından devrimci yanıtlar verilebiliyor.

Devrimci sorular sorulmadığı için, devrimci eylemlerin kapsamı hakkında gerçek, tam, eksiksiz bir fikir verilemiyor. Gerçek yaşamda, toplumcu ve politik ilişkiler alanında günlük olarak, toplumun ezilen ve sömürülen sınıflarının sayısız eylemi meydana geliyor. İşçi sınıfı, emekçi köylülük, küçük köylüler, kadınlar, gençlik, ezilen Kürt halkı yani toplumun esas çoğunluğunu oluşturanlar, birbirinden ayrı ayrı, zaman zaman birlikte, kendiliğinden ya da örgütlü, bilinçli veya bilinçsiz, alt düzeyde ya da üst düzeyde ve çeşitli biçimlerde eylemler gerçekleştiriyor. Herkes eylemlere kendi istemleri ve özelemleriyle katılıyor. Bu kadar kapsamlı eylemler, devrime gidişten, devrimin durdurulamaz ilerlemesinden başka bir şey anlatmaz bize ve devrimin yaratacağı ekonomik, toplumsal yapıdan ve siyasi iktidardan başka hiçbir durum emekçilerin istemlerini karşılayamaz. Devrimci koşullar, devrimci mücadeleler, emekçi halkın istemleri devrimi bir zorunluluk haline getirdi.

Sayılsız olay oluyor, fakat reformist anlayışla bunlar sadece, rastlantısal olarak yan yana gelmiştir. Bu toplumun bütünsel değişiminin bir zorunluluğunu anlatmıyor bize. Oysa ayrı ayrı gerçekleşen eylemlerin arasında nesnel temele bağlı olarak bir bağlantı var. Karşılıklı etkileşim içinde. Her eylem, bir sonrakini yaratıyor. Demek ki, yaşamda, olaylar birbirini yaratarak ilerliyor. Olayların bu hızlı ilerleyişi, devrimin hızlı ilerleyişinden başka bir şey değildir.

Bütün olaylar herkesin gözünün önünde oluyor. Peki, reformistler ve oportünistler neden devrimci sorular sormuyorlar? Çünkü onların önündeki en büyük engel, yine kendi görüşleridir. Görüşleri toplumdaki gelişmeleri yansıtmıyor, oysa bugün farklı bir durum

doğmuştur, yarın yeni bir duruma değin gidilecektir. Durumu anlamak için analitik ve eleştirel bir bakış gerekiyor. Onlar çok eski durumu anlatan görüşlerini aşamadılar. Bu yüzden senelerdir, görüşlerinin acısını çekiyorlar. Değişen durumu anlamak için somut durum analizi yapmak kendi başına yeterli değildir. Asıl mesele, somut durum çözümlemesini devrimci bir bakışla yapmaktır. Onlar da sürekli somut durum üzerinde duruyorlar. Fakat devrimci hareketten yoksun oldukları için, devrimci süreç bile, onlara devrime dair bir şey anlatmıyor.

Olaylar Tarafından Sürüklenme

Bu durumlarına rağmen, süreç, olaylara müdahale etmek, en çok kullandıkları sözdür. Şayet, devrimci yolla iktidarı ele geçirme -ki ele geçirme zoru gerektirir- güncel hedefin yoksa olaylara, sürece hangi yönde müdahale edeceksin? Süreç devrimci süreç olarak, devrimci kitleler tarafından ayakta tutulduğu için, sürece müdahale, sürecin devrime varması için onu hızlandırıcı yönde olabilir. Devrimci eylemlerle veya emekçi kitlelerin devrimci eylemlerini desteklemek ve güçlendirmek yoluyla ya da devrimci yöntemleri daha etkin olarak devreye sokarak, süreci hızlandırmış olursun. Olaylara müdahale, olaylara devrim yönünde, geçici devrim hükümeti, iktidarı alma, devrimci bir iktidar kurma hedefiyle politik ve pratik olarak etkide bulunmak demektir.

Bunun için de, bir dönem değerlendirmesinin olması gerekiyor. Bu konuda söylenecek doğru etkileyici fikrin, politikanın, taktiklerin vb. olmasıdır. Şayet somut olarak devrimci durumdan, iç savaştan, devrimin güncelliğinden, olayların devrimi oluşturmasından söz etmiyorsan, senin dönem hakkında gerçek anlamda doğru bir değerlendirmen yok demektir. Bu durumda, taktiklerini, güncel siyasetini, bu sonuçlara bağlı olarak ve bu sonuçlarla sıkı bir bağ içinde olan mücadele görevlerini nasıl belirleyeceksin. Bu durumda sen olaylara müdahale edeceğine olaylar sana müdahale eder ve sen olayların arkasından sürüklenmekten başka bir şey yapamazsın.

Sürecin, devrimci bir süreç olduğunu söylemeden, bu gerçeği ortaya koymadan devrim hakkında sadece anlamsız laf üretmiş olursun. Çünkü, devrimci süreçle devrimin bağı var. Yani devrimi, onu oluşturan olaylar, çatışmalar, devrimci sınıf savaşı, en küçük bir olayın bir ayaklanmaya dönüştüğü devrimci durum temelinde ifade edebilirsin. Devrimi nesnel toplumsal durumun kendi gelişmesi ve devrimci sınıf savaşı, kadınların ayak-

lanmaları, diğer tüm ezilenlerin devrimci başkaldırılarıyla sıkı bir ilişki içinde ortaya koyabilirsin.

Devrimci bir bakış açısından yoksunsan, somut durum değerlendirmesini bilinçsizce yapıyorsan, emekçi kitlelerin içinde bulunduğu gerçek koşulları aydınlatmaktan uzaksan, ne kadar gayret gösterersen de, sen tarihi bilinçle yapmaktan, ona bir yön vermekten uzaksın. "Toplum ve tarihi insanlar yapmaktadır, ama nasıl yaptıklarını bilmeden; ne idiği belirsiz bir bilgi ve cehalet karışımı; bilinçli eylem ve körlük karışımı içinde yapmaktadırlar bunu". Bu durumda senin olaylara etkin, körlemesine bir etkiden başka bir şey değildir.

Bu siyasetlerin günlük faaliyetlerine bakıldığında, günlük siyasal ve toplumsal gelişmelerin dalgalanmalarının egemenliğine nasıl girdiğini görürsünüz. Temel devrimci görevlerin yoksa, günlük olayların dalgalanmalarından etkilenmen kaçınılmaz. Öyle olunca kendiliğinden gelişen olayların ardından sürüklenmekten kurtulamazlar. Bu öncülük değil, artçılıktır. Çok nettir ki, bu durumda olan bir siyasi hareket, kitlelere, devrime önderlik yapamaz.

Devrimci Pratik Etkin Pratikdir.

Yıkar, Yapar, Dönüştürür

Kapitalist toplum düzeninin yıkılması, yeni bir toplumun onun yerini alması devrimci pratiği gerektirir. Devrimci pratik bu sonuçları yarattığı gibi, sonucun kendisini hızlandırıcı bir rol oynar. Dünyayı değiştiren bir eylemdir. Sınıf mücadelesinin deneyimleri, dünyanın devrimci tarzda değişebileceğini göstermiştir. Sonucun alınması, devrimci pratiğin yaratıcı pratiği kendi içinde taşınmasından ileri geliyor. İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri, devrimci eylem içinde mücadeleyi daha ileriye taşıyacak yeni örgütlenmeler yarattı. Yarattılan yeni tip örgütler, dünyayı değiştirmenin en aktif araçları oldu.

Emekçilerin devrimci pratiği, burjuvazinin sınıf egemenliğini ve sınıf düzenini salt yıkmakla kalmaz, onun yerine yeni olanı da koyar. Devrimci pratik, eylem bu aşamada devrime dönüşür. Ancak devrimin yarattığı emeğin devrimci iktidarı, yeni bir toplumu kurma yeteneğinde olur. O da, devrimci biçimde hareket ederek ve devrimci pratiğe dayanarak, toplumu yeni baştan örgütler. Demek ki, emekçi kitlelerin devrimci pratiği, devrim için ve devrim sonrası yeni toplumun oluşturulmasında temel dönüştürücü bir rol oynar.

Devrimci pratik toplumun ve kendini dönüştürmenin esaslı bir aracıdır,

yöntemidir. Devrimci nitelikli komünist partisi, sayısız devrimci pratikten, bir dizi eylemden geçerek yetkinleşir ve gerçek anlamda devrimin öncü gücü olur. Eğer bu pratik ölçüt olmazsa, eksiksiz tüm reformist ve oportünist hareketler devrimci olarak görülürdü. Oysa pratikte, eylemde, riskler almadan bu topraklarda hiç kimse gerçek devrimcilik yapamaz. En büyük devrimci gelişmelerin, en etkileyici ileri örneklerin tam da risklerle karşı karşıya kalınarak yaratıldığı unutulmalıdır.

Devrimin zaferi için, devrimci kitle eylemleri en uç noktaya, reformistlerin "aşırı" diye mahkum etmek istediği aşamaya vardırılmalıdır. Burada dikkate alınması gereken, eylemlerin yalnızca nicel büyümesi değil, aynı zamanda nitel değişimidir. Devrim, eylemlerin, devrimci pratiğin nitel değişimidir. Bu nokta, sıçrama noktasıdır. Sıçrama nitel dönüşümdür. Bu nokta, bu aşama tarihin kesintiye uğramasıdır. Demek ki, devrimci pratik, tarihin, eski toplumun kesintiye uğramasının ve toplumun yeni bir temelde devam etmesinin aracıdır, sağlayıcısıdır. Devrim, niceliğin niteliğe dönüşümüdür. Kesintiye uğraması, o meçhul bir toplumsal zemin üzerinde nitelikten niceliğe dönüşümüdür. Yani nitel bir dönüşümden sonra, toplumda nicel dönüşümler (sürekliliğin sağlanması) başlar.

Sıçrama, devrim, eski toplumun belirli yanlarını değiştirmeye yönelmesi, toplumun kendisini bütün bütüne karşısına alır ve onu bütünsel olarak dönüştürür. Toplumu temelden yani köklü olarak dönüştürmek için, öncelikle eski toplumun politik üst yapısını yıkarak işe başlar. Toplumun değişimi, insanların önüne bir zorunluluk olarak gelmiştir. Karşıtların birliğine dayanan eski toplum hem nesnel toplumsal gelişim nedeniyle, hem de doğrudan doğruya bu toplumu yıkmaya yönelik devrimci sınıf savaşı yoluyla, devrim noktasına gelip dayanmıştır. Toplumun değişimi ne kadar zorunluluk olarak önümüze gelse de, bu değişim devrimci pratikle olur.

Proletaryanın büyük sınıf mücadelesi tarihi ve sosyalizmin bir toplumsal sistem olarak tarihi göstermiştir ki, devrimci teorisinin yön vermediği pratik, hedefine ulaşamaz. Amaçsız, programsız pratik, ne yöne gideceğini bilemeyeceği için, çok ileriye gitmez. Sonuç alınması, teori ile pratiğin birliğine bağlıdır.

Kitlelerin devrimci pratiğinin teori yoluyla genelleştirilmesi gerekiyor. Kitleler, sayısız eyleme başvurur ve başvuracaktır. Teorinin görevi, kitlelerin yaptığı eylemlerin anlamını açıklamak,

onları, bu konuda aydınlatmaktır. Olayların kendi genel anlamını bulup ortaya çıkarmak, eylemlerin tarihsel anlamını ve gelecek sınıf savaşı açısından önemini ortaya koymaktır. Yani deneyimlerin teorik olarak ele alınması, sonuçlar çıkarılması, gelecek kuşaklar içinde kuramsal bir malzeme sağlar. Tarihin malzemeleri yalnızca pratikten, etkinliklerden ibaret değildir. Teori de bu malzemenin içinde dir. Ve biz bugünkü kuşaklar iş görürken, tarihin zengin malzemesine dayanıyoruz.

Pratik, kitlelerin pratiği, sosyal pratik teorisinin doğruluğunun veya yanlışlığının ölçütüdür. Devrimci pratik, Türkiye ve Kürdistan'da reformist ve oportünist siyasi hareketlerin görüşlerinin yanlışlarını açığa çıkardı, onların nasıl gelişmelere ayak uydurmadığını ve bu yüzden iflas ettiğini açığa çıkardı. Bu yüzden, ideolojik olarak, fikir olarak derin bir kriz içine girdiler. Devrimci pratik, emekçilerin sosyal pratiği, Leninist Partinin görüşlerini doğrulayan bir ölçüt oldu aynı zamanda. Apaçık ortadadır ki, gerçek bir devrimci çıkışı, görüşleri pratikte doğrulanan Leninist Parti yapabilir.

Devrim Çağları, Devrimci Kriz Çağları

Çağımız, tarihin en devrimci çağıdır. Aynı zamanda, devrimci kriz çağıdır. Devrimci çağ, yeni bir toplumsal devrimler çağı, devrimci kriz çağı olmadan ya da buna dönüşmeden oluşmaz. Devrimci kriz çağı, uzlaşmaz sınıf çelişkilerinin son derece keskinleşmesi, tarihin itici gücü olan sınıf savaşının çok şiddetlenmesi ve günlük bütün ilişkileri etkisi altına almasıdır. Devrimci durumun olgunlaşması, iç savaşın yaygınlaşması ve yoğunlaşması çağımızın nasıl devrimci bir kriz içinde olduğunu ortaya koyuyor.

Devrimci kriz, devrim için olumlu bir gelişmedir. Devrimci kriz, egemen sınıfın yönetememesi ama bunun sonucu olarak, toplumla savaşıması ve gerçek anlamda egemen olamaması demektir. Çünkü bu süreçte kitlelerin devrimci eylemlerinde olağanüstü bir artış görülür. Sokak savaşları, isyan ve ayaklanmalar olağan hale gelir ve iyice yerleşir. Başkaldırı ve devrimci savaş, kitlelerin devamlı başvurdukları bir silah ve bir alışkanlık haline gelir. Dolayısıyla devrimci krizin ürünü olarak gelişen devrimci kitle eylemleri aynı zamanda kendini yaratan koşullar üzerinde, onu derinleştirici bir etki yaratıyor. Emekçilerin görevi devrimci pratikle, sistemin siyasi krizini derinleştirmek ve keskinleştirmektir. Böylece, onu daha rahat yıkacak koşulları kendi eylemleriyle yaratmış olur.

Yeni Ekimlere Giden Yolu İnşa Ediyoruz

"Bir adam gelir, bir düzeni bozar kalır" diyor Ekim Devrimi'ni zafere ulaştıran Lenin için, Turgut Uyar. Bir adam ki büyük Ekim Devrimi destanını yazıyor. Bir adam ki önce kendi ülkesinin, sonra tüm dünya proleterlerinin yolunu aydınlatıyor, devrim fikrini bir düş olmaktan çıkarıp ete kemiğe büründürüyor. Tarihin akışını değiştiriyor.

Büyük Ekim Devrimimiz 104. yılını kutluyor ve 104 yıldır yolumuza ışık tutuyor. Milyonlarca ezilen ve emekçinin Lenin önderliğinde o gün verdiği mücadele,

bugün verdiğimiz mücadelede ufkumuzu açıyor, devrim ve sosyalizm mücadelesinin yol ve yöntemlerini öğretmeye devam ediyor. Ekim Devrimi'ni sadece 1917 yılına hapsedmekten çıkarıp, günümüzün ve geleceğin aydınlanmasını sağlıyor.

Dünyamız çok zor şartlarda yaşadığımız bir dönemden geçiyor. Pandemi, küresel ekonomik kriz, doğa talanı, kadın cinayetleri, ezilenlere ve emekçilere dönük bir saldırı silsilesi... Bizler de Türkiye ve Kürdistan emekçileri ve devrimcileri olarak

dünyanın geçtiği bu süreçten kendi payımıza düşeni alıyoruz. Zenginler zenginleştikçe biz fakirleşiyoruz. Kapitalist sistemin, faşizmin işkencelerine, saldırılarına, gözaltı ve tutuklamalarına maruz kalıyoruz. Her sabaha bir ırkçı saldırı ya da bir kadın cinayetiyle uyanıyoruz. Tüm bu yaşananlara rağmen mücadeleden asla vazgeçmiyoruz. Yeni Ekimlere giden yolu inşa ediyoruz.

Tarihin tozlu sayfalarında gezindiğimizde Ekim Devrimi'ni yaratan sürecin günümüzle ne kadar benzer olduğunu görebiliyoruz. Ekim Devrimi'ni yaratan proletarya, bugün yeni Ekimler yaratma yolunda büyük adımlar atıyor. Burjuvazi ve proletarya sınıflar savaşı tarihinin belki de en sert sürecinden geçiyor. Dünya proletaryası devrimin yaratıcısı olan sınıflarının mücadelesini örnek alıyor. Dünyanın her yerinde tarihin akışına yön verecek yeni örnekler yaratıyor.

Komünizm ve kapitalizmin uzlaşmaz kavgası her geçen gün daha da büyüyor. Bu kavganın nihai zaferi işçi sınıfının olacaktır. Şanlı Ekim Devrimimiz her daim bize yol göstermeye devam ediyor ve edecek. Yaşasın Büyük Ekim Sosyalist Devrimimiz! Yaşasın Lenin!

Egger Dekor'da Grev Kararı Asıldı

Gebze Plastikçiler OSB'de kurulu bulunan ve eski adı Roma Plastik olan Egger Dekor fabrikasında DİSK'e bağlı Lastik İş Sendikası 25 Ekim grev kararı astı.

Fabrika önünde yapılan basın açıklamasına Lastik İş Gebze Şube yöneticileri ve işyeri temsilcilerinin yanı sıra Birleşik Metal İş Gebze 2 Nolu Şube, Eğitim İş ve Öz Gıda İş sendikalarının temsilcileri de katıldı.

Lastik İş Sendikası Genel Başkanı Yardımcısı Ziya Ünal, "Tam 6,5 yıl sonra haklılığımız anlaşıldı" dedi. 2015 yılının Ocak ayında tespit yazısının olumlu geldiğini söyleyen Ünal, "İşveren bu yazıya itiraz etti. Yine işveren 26 Temmuz 2021 tarihinde sendikamız tarafından ya-

pılan, daha sonra arabulucu tarafından tekrarlanan hiçbir görüşme çağrısına olumlu yanıt vermedi" diyerek süreci aktardı.

Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerine katılmayan Egger Dekor patronunun işçilere ve taleplerine saygı duymadığını söyleyen Ünal, "Egger Dekor işvereni boş vaatler, baskılar, yasa dışı davranışlar ve işten çıkarılmalar yoluyla sonuca ulaşacağını sanıyor. Oylama yolu ile zaman kazanarak ve sendikal hakları kullanılmayarak işçileri yıldırabileceğini düşünmüyor. Egger işçileri sendikamız Lastik-İş örgütlülüğü altında tek bir yürek ve tek bir yumruk halinde işverenin beklentilerini boşa çıkaracaktır" dedi. Ünal, sendika üyesi olmayan işçilere üye olmaları için çağrı yaptı.

Editör

EKONOMİK KRİZ VE DEVRİM OLANAĞI

Baş tarafı 1. Sayfada

Döviz krizi, başlangıçta bir neden değil bir sonuçtur. Tekelci kapitalist düzenin krizinin bir sonucudur. Ancak bu sonuç bir kez ortaya çıktıktan sonra kendisini doğuran koşullar üzerinde krizi derinleştirici bir etki yapmaktadır. Döviz krizinin önemi bundan ibarettir.

Şüphesiz, TL'deki erime, ücretli emekçi sınıflar ve yoksul kitleler üzerinde yoksullaştırıcı bir etkiye yol açmaktadır. Ekonomisi, ithalat ve ihracatı tümüyle bağımlı bir kapitalist ekonomide başka türlü olması da mümkün değil.

Döviz krizinin Türkiye kapitalist ekonomisinde ilk defa yaşanıyor olmadığı malum. Türkiye kapitalizminin emperyalist-kapitalist zincire bağımlılık biçiminde tam entegre olduğu 1950'li yılları başlangıç kabul edersek, o günden bu güne sayısız kez döviz krizi yaşanmıştır. Emekçi sınıflar bunun kendi yaşamları açısından ne anlama geldiğini, konu üzerinde yazıp çizenlerden çok daha iyi biliyorlar.

Dolayısıyla, devrimci komünistlerin, sınıf bilinçli devrimci öncü işçilerin üzerinde durmaları gereken esas nokta bu değil. Üzerinde durulması gereken esas nokta, işçi sınıfının, tüm ücretli çalışanların, yoksul kitlelerin bu durumdan çıkış, kurtuluş yoludur. Türkiye ve Kürdistan işçi sınıfı, emekçi halkları, yoksulları bu durumdan nasıl kur-

tulabilirler? Yanıtı verilmesi gereken asıl soru budur.

Proletaryanın devrimci komünist partisine göre bu durumdan tek, gerçek ve kalıcı çıkış yolu bir ayaklanmayla, birleşik bir halk devrimiyle tekelci kapitalist düzenin, bütün dayanakları, politik ve militarist kurumlarıyla yıkılmasından geçiyor. Bu olmadan, kapitalist düzen, döviz krizi dahil, düzenin krizlerini tekrar tekrar ortaya çıkararak iki ülkenin işçi ve emekçi sınıflarını, yoksul küçük köylüsünü daha beter yoksulluğa itecektir. Emekçi sınıflar, Türkiye'nin ilk kuruluş yılları dahil, istisnasız bütün hükümetleri döneminde kendilerine düşen payın daha beter yoksullaşmaktan başka bir şey olmadığını biliyorlar. Tam da bu nedenle, iki ülkenin emekçi sınıflarına halk devriminin yolunu göstermek; bunun güncelliğini ve kaçınılmazlığını anlatmak yaşamsal bir mesele oldu. Leninist Partinin yaptığı budur; iki ülkenin işçi sınıfına ve emekçi kitlelerine kurtuluş için halk devriminin yolunu gösteriyor.

Sosyal reformistler partiler, oportünist hareketler, uzlaşmacı küçük burjuva parti ne yapıyor? Onlar da bugün giderek şiddetlenen ekonomik krizi hakkında konuşuyor, yazıyor, çiziyorlar. Onlar da bu ekonomik krizin iktidarın yıkılmasına yol açacak kadar devrimci enerji birikimine yol açtığını görüyorlar. Fakat bütün bu kesimler, ortaya çıkan bu

ekonomik kriz koşullarından, bu koşulların emekçi sınıflarda, işçi ve yoksul kitlelerde biriktirdiği devrimci enerjiden düzenin yıkılması için değil, düzeni daha "yaşanabilir" kılmak için "tek adam rejimini" devirmek; bazen bunu bile değil, geriletmek için yararlanmak gerektiğini ileri sürüyorlar.

Tam da bu nedenle, iki ülkenin emekçi sınıflarının, yoksul, ezilen halklarının önüne bir devrim programını, iktidarın bir devrimle ele geçirilmesi hedefini koymuyorlar; böyle bir program ve hedefle kitlelerin önüne çıkmıyorlar. Peki ne yapıyorlar? Devrim programı ve iktidar hedefi yerine, burjuva düzenin sağını solunu tamir edecek, yurtdışı sökü-günü yamayacak reform programı ve dinci faşist iktidarın -onlar buna "tek adam iktidarı" diyorlar- bir başka burjuva iktidara değiştirilmesi hedefini koyuyorlar. İşin komedi tarafı şu: Bunu bile göze alamadıklarında, birleşik devrimin toplumsal güçlerini "tek adam iktidar"ı yıkmaya da değil, geriletmeye çağırıyorlar. Onlar buna "gerçekçi" politika diyorlar.

Fark işte böylesine büyük, böylesine derin!

Türkiye tekelci kapitalizminin, burjuva sınıf egemenliğinin derin bir kriz içinde olduğu artık tartışma götürmüyor. Öncekileri kat kat aşan şimdiki döviz krizi, yoksullaşmaya ittiği kitlelerde muazzam bir devrimci enerji biriktiriyor. Sadece mevcut dinci faşist iktidarın değil, ama onunla birlikte tüm

düzenin temellerini sarsıyor. Kitleleri bir ayaklanmaya doğru itiyor ve düzenin bir ayaklanmayla yıkılmasının tüm koşullarını hızla hazırlıyor.

Şimdi sınıf bilinçli devrimci öncü işçilerin kendilerine sormaları gereken soru şudur: Bu durumda ne yapmalı? İki yol var. Biri devrim yoludur. Düzeni yıkarak halk iktidarını kurma yoludur bu. Bu, aynı zamanda, Leninist Partinin gösterdiği yoldur. Diğer reformlar yoludur. Yani sömürü düzenini, burjuva sınıf egemenliğini tamir edecek, iyileştirecek reformlar yolu. Hangi yolda yürümeli ve işçi sınıfına, emekçi yoksul kitlelere hangi yolu göstermeli.

Açık ki sınıf bilinçli devrimci öncü işçiler birinci yoldan, devrim yolundan yürümeli. Bunun için şimdi ajitasyon ve propaganda faaliyetinin merkezine tüm iktidarın bir devrimle ele geçirilmesi hedefi koyulmalıdır. Devrimden başka kurtuluş yolu yok. Krizin iki ülkenin işçi sınıfı ve emekçi, yoksul kitlelerinde biriktirdiği ve biriktirmeye devam ettiği devrimci enerji devrimi mümkün, hatta kaçınılmaz kılıyor.

Bir kez daha: Devrimden ve iktidarın ele geçirilmesinden başka kurtuluş yolu yok! İşçi sınıfı ve yoksul kitleler her iki ülkede ayaklanmaya doğru gidiyorlar. Onlara zaferin yolunu gösterelim!

"Saldırıları Provokasyon Girişimidir"

Kobane'de TC'nin saldırıları ve protestoları devam ediyor.

20 Ekim Çarşamba günü öğle saatlerinde Türk ordusuna ait keşif uçağı Kobanê kent merkezinde park halindeki sivil bir aracı vurdu. Araç kullanılmaz hale gelirken, çevredeki birçok araç da zarar gördü.

SİHA'lı saldırıda 2 kişi hayatını kaybetti, 3 kişi yaralanarak Kobane'deki hastanelere kaldırıldı.

Aynı gün TC ordusu, İŞİD ve El Kaide çetelerinden oluşturduğu ordusuyla birlikte Şehba kantonuna bağlı Şêx İsa köyünü füzelerle bombaladı. Bombalama sonucu 2 Şam hükümet güçleri üyesi yaralandı.

Şêx İsa köyü ertesi gün de Mari köyünde kurulan üstün bombalandı. Yerel kaynaklara göre köye en az 5 havan topu isabet etti.

21 Ekim günü Kobane'deki SİHA saldırısından Rusya'yı sorumlu tutan halk, hayatını kaybedenlerin cenazelerinin bekletildiği morga gitmek isteyen Rus askerlerine tepki gösterdi. Geri çekilen Rus askerleri, protestocuların bir kadını araçla ezerek yaraladı.

Bu işgal saldırıları Kuzey ve Doğu Suriye pek çok yerde protesto edildi.

Minbic'teki Zenübiya Kadın Topluluğu, yaptığı basın açıklaması ile işgalci Türk devletinin sivillere dönük saldırılarını kınayarak, işgalci devletten hesap sorulmasını istedi.

Cizre Bölgesi Avukatlar Birliği ve Toplumsal Adalet Meclisi, işgalci Türk devletinin sivilleri hedef almasını yaptığı açıklama ile kınayarak, bunun savaş suçu olduğunu söyledi.

Efrin Toplumsal Adalet Meclisi de Türk devletini protesto etti. Şehba'daki Til Süsin meclis binası önündeki eyleme avukatlar, hakimler ve hukukçular da katıldı.

Tebqa'daki Toplumsal Adalet Divanı da yaptığı açıklamada, işgalci Türk devletinin sivilleri doğrudan hedef aldığına dikkat çekti.

Reqa'daki Toplumsal Adalet Meclisi de aynı konu kapsamında basın açıklaması yaptı.

Halep'teki Toplumsal Adalet Divanı, işgalci Türk devletinin bölgeye dönük saldırılarını kınamak için yaptığı açıklamada, uluslararası toplumun bu suçların sorumlusu olduğuna dikkat çekti.

QSD Genel Komutanı Mazlum Ebdî de bir açıklama yaparak "Türk devletinin sivilleri bombalaması provokasyon girişimidir" dedi.

Ebdî twitter hesabından yaptığı açıklamasında, "Bütün Suriyelilerin istikrar istediği bir dönemde işgalci Türk devleti bütün anlaşmaları ihlal ediyor. Kobanê'de sivillerin bombalanması provokasyon girişimidir, amacı bölgedeki savaşı trmandırmak. Şehitlerin ailelerine başsağlığı diliyor, garantör olan taraflara sorumluluklarını yerine getirme çağrısını yapıyoruz" dedi.

Kürtlere Hep Ölüm Mü Düşer

Çağın lanetlileri göçmenler, coğrafya ayırd etmeksizin sınırlarda donuyor, eziliyor, denizlerde boğuluyor; açlıkla, işkenceyle katlediliyorlar... Son yaşanan olay farklı bir coğrafyadan, ama aynı kader...

Coğrafyamızda "göçmen" denilince Kürtler geliyor aklı. Kürdistan'ın dört bir parçasından dünyanın dört bir köşesine doğru "yaşam" hayalleri için yollara düşüyor. Yolculuğu tamamlamayı başaranlar gittikleri ülkelerin ucuz iş gücü ordusuna katılıyorlar; başaramayanların görüntüleri ise sınırlarda, botlarda insanlık tarihinde ve yüreklerimizde kara leke olarak kaldı.

Son yaşanan olay, Belarus-Polonya sınırında yaşandı. 29 Ekim günü basına düşen haberlere göre Türkiye'den yola çıkan, Belarus üzerinden Polonya'ya ve oradan Almanya'ya geçmeye çalışan 50-60 kişilik mülteci grubu sınırda mahsur kaldı. Polonya mülteci grubunun sınırdan geçmesine izin vermemiş, mülteciler 5 gündür Belarus'ta aç ve susuz mahsur kaldı; Türkiye'ye dönmelerine de izin verilmedi.

Belarus askerlerinin mültecilerin telefonlarına el konulduğu öğrenilirken, bir kişi

sakladığı telefon üzerinden yakınlarına ulaştı. "Hava buz gibi ve kesinlikle ne yemek ne su verilmiyor. Yanımızda çocuklarımızda var. 3 gün aç ve susuz bekletilmemiz ardından son iki gündür günde bir kez haşlanmış patates ve biraz su veriliyor. Ama onun dışında bir şey verilmiyor. Hava çok soğuk, çocuklarımız üşüyor" diyordu yolladığı ses kaydında.

Belarus sınırında bekletilen Kürt mülteciler arasında 12-15 yaşında çocuklar da var. Mülteciler, soğuk havada, aç ve susuz hayati tehlike içinde bekletilirken, korkulan oldu. Hewler'den göç yollarına düşen 25 yaşındaki Geylan Dilêr, gece açlık ve soğuktan yaşamını yitirmişti...

Adı, yaşı ne olursa olsun, Kürt çocuklarına, Kürt gençlerine reva görülen yaşam bu: geleceksizlik ve ölüm ve esaret...

Bir bilgi notu daha düşelim. Aynı gün ve saatlerde, Sakız Adası açıklarında 27 kişiyi taşıyan şişme botun batması sonucu üç çocuk ve bir yetişkin göçmen boğuldu.

Uluslararası Göç Örgütü'ne göre, sadece bu yıl Akdeniz'i geçmeye çalışan 1.530 göçmen hayatını kaybetti...

Katliam, Kaçırma Ve Ajanlaştırmaya Karşı Mücadeleye Devam

Birleşik Mücadele Güçleri (BMG), polisin "zorla alıkoyma", ajanlaştırma ve baskılarına ilişkin Çağlayan'daki İstanbul Adliyesi 19 Ekim günü önünde bir açıklama yaptı. "Baskılarla, Gözaltılarla Ve Kaçırma ile Mücadelemizi Engellemezsiniz. Yaşasın Birleşik Mücadelemiz" pankartının açıldığı açıklamada, "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganı atıldı.

BMG adına açıklamayı okuyan Yeşim Tükel, devletin bir süredir özellikle sosyalistlere ve yurtseverlere yönelik kaçırma ve ajanlaştırma politikası yürüttüğünü belirterek "Ocak ayında genç bir sosyalist işçi olan Gökhan Güneş güpegündüz iş yerinin önünde kaçırıldı. 90'lı yıllardan tanıdığımız çeşitli işkenceler gördü. Ailesinin, yoldaşlarının iradesi ve birleşik mücadelemizin gücüyle Gökhan faşist devletin elinden alındı. Gökhan'ı onlar kaçırdı, biz aldık" dedi.

Son dönemlerde BMG bileşenlerine ve HDP'nin gençlik örgütlenmelerine yönelik gerçekleştirilen kaçırılma olaylarına da değinilen açıklamada kaçırılmaların ve ajanlaştırma politikasının arkasında bizzat devletin olduğu vurgulandı.

"Ağustos ayında HDP Parti Meclis üyesi Ce-

malettin Yalçın kaçırılmış, işkence edilmiş, kaydedilmek istenmiş ve yine yürütülen mücadele sonucu serbest bırakılmıştır. Eylül ayında ise Devrimci Partili işçilerden Muharrem Sungurhan kendilerini istihbarat çalışanı olarak tanıtan kişilerce kaçırılmış, Serhat Öztemel ise sosyal medya paylaşımları gerekçesiyle gözaltına alındıktan sonra ajanlaştırıl-

mak istenmiştir." denilen açıklamada "Birleşik Mücadele Güçleri olarak devletin katliam, kaçırma ve ajanlaştırma politikalarına karşı mücadele etmeye devam edeceğiz." denilerek tüm işçi ve emekçiler, tüm ezilenler devletin bu politikasına karşı birleşik mücadele etrafında birleşmeye, örgütlenmeye ve mücadeleye çağrıldı.

Zırhlı Araçlar Ölüm Saçmaya Devam Ediyor

20 Ekim günü Urfa Viranşehir'de yine bir zırhlı araç küçük bir çocuğa çarptı... Bacakları aracın altında kalan 5 yaşındaki N.D. dün yoğun bakımdan çıkarıldı. 1,5 saatlik ameliyat geçiren N.D.'nin ayaklarında 4 farklı kırık tespit edildi ve platin takılması gerekiyor. Kürdistan'da zırhlı araçların çocukları ve yaşlıları katletmesi olağan olaylar haline geldi.

Sokaklarda hız yapan zırhlılar, sadede son on yılda 16'sı çocuk, 36 kişinin canını aldı. Hatta evlerin içine kadar girip uykusundaki çocukları öldürse dahi zırhlılar, şoförler hiçbir ceza almadan hayatına devam etti. Bunun artık son aşaması, "bu kadar da olmaz" denilen bir olay da geçtiğimiz günlerde yaşandı. Lice'de zırhlı aracın çarptığı Fikri Demirbaş'ın ailesine, "zırhlı aracın zarar gördüğü" gerekçesiyle İçişleri Bakanlığı tarafından tazminat davası açıldığı öğrenildi...

Yolda yürüyen, karşıdan karşıya geçen insanları, sokakta oynayan çocukları öldür, katili cezalandırmadığın gibi cinayet silahının parasını da kurbandan tahsil et... Kürtleri öldürmenin cezası olmadığı gibi, hakkını arayanı ve aileyi de cezalandırır... Ailesi öldürüldüğü için yaklaşık 300 gündür hak arayan anne Şenayşar'ın cezalandırılması, sağ kalan çocuğunun da tutuklanması örneği gibi.

SUDAN: BIÇAK SIRTİ

Sinan Kaleli

Sudan, 25 Ekim sabahına darbe ile uyandı! "Tekokrat hükümetin" neredeyse tümü tutuklandı. Başbakan Hamduk önce ev hapsine alındı. Daha sonra bilinmeyen bir yere götürüldüğü haberleri yayıldı.

Daha bir ay önce bir başarısız darbe girişimi yaşadı Sudan. 21 Eylül'deki başarısız darbeden sonra gerilim ve çelişkiler şiddetlenmişti. Başkent Hartum başta olmak üzere pek çok kentte darbeye karşı gösteriler yapıldı. İktidarın sivil yönetime geçmesi talebi her yerde yükseldi. Bu arada Hartum'da iktidarın tamamen orduya devrini isteyen bir gösteri de oldu.

Geçtiğimiz Cumartesi günü "Mevcut kriz yapıyı ve ürpertici bir darbe halini alıyor" diyordu Özgürlük ve Değişim Güçleri yöneticilerinden Yaser Erman. Söylentilere göre Hamduk, kabinede değişiklik yapmak istiyor ve bunu dayatıyordu. ÖDG içinde rahatsızlık yaratmaktaydı bu girişim. Erman bu rahatsızlığı dile getiriyor, "Hükümete (Başbakan Hamduk'a) ve geçiş kurumlarının reformlarına güveniyoruz, fakat bir dayatma ve talimat olmamalı" diyordu. Hamduk ise dayatma iddialarını reddetmekteydi aynı günkü açıklamasında. ÖDG ve "sivil yönetim" için ciddi bir kriz belirmişti.

Ertesi gün, 24 Ekim'de iktidarın sivil yönetime geçmesi için gösteriler vardı Hartum'da. Göstericiler Cumhuriyet Sarayı önünde oturma eylemi yaptı, MakNimr Köprüsünü, Nil, Üniversite, Belediye ve Cumhuriyet caddelerini kapattı. Polis gaz bombaları ile saldırdı. En az 17 kişi yaralandı.

Bu arada Beyaz Saray'ın "Afrika

Boynuzu" özel temsilcisi Jeffrey Feltman, "Egemen Konsey" in başkan ve başkan yardımcılarını sıfatlarıyla ElBurhan ve Hemedi ile görüştü. ABD elçiliğinden yapılan resmi açıklamada "Bay Feltman, Sudan halkının isteği doğrultusunda sivil demokratik geçiş ABD'nin desteğine vurgu yaptı" deniyordu ama, bu görüşmenin üzerinden daha iki gün geçmeden Hartum'da ordu darbe yaptı! Bu bir tesadüf olabilir mi!!

"Devrimin ilk perdesi çoktan inmişti Sudan'da. Eski rejimi tümünden deviremedi. Ama onun da tekrar egemen olmasına izin vermedi. Bir arafta idi devrim. Daha ileri gidemiyor; ama ilk itilimin kazanımlarının elinden alınmasına da izin vermiyor, hemen her alanda direniyor. Eski rejim ise henüz ve hala devrimi tasfiye edemiyordu.

"Özcesi, hareket halindeki devrim kesin olarak kesintiyi uğramış, devrimin başarısı bir ikinci ayaklanmaya kalmış durumdaydı. Yani mevcut koşullarda 'barışçıl bir evrim' ihtimal ve imkanı ortadan kalkmıştı. Bu aşamadan sonra ya ikinci bir ayaklanma ile ileri gidilecek ya da bir dizi kanlı çatışma dahil, eski rejim düzeni tesis edecek. İnkilap buydu ve hala aynı inkilap devam ediyor."

Sudan devriminin iki yıla yakın süren ilk aşamasının son durumunu bu şekilde özetlemiştik bir yıl önce. Sudan KP, tam da bu nedenle "uzlaşma hükümeti" dışında kalmış, tüm gücüyle devrimin ikinci perdesine hazırlanmaya yönelmişti.

Devrim, devrimci ordudan yok-sundu; hasmını ezebilecek silahlı güçlerinin olmayışı, Sudan devriminin en önemli güçsüzlüğüydü. Öte yandan

karşı-devrim, daha önce defalarca işaret ettiğimiz gibi, devrimi ezecek gücü toparlayamamıştı. Geçtiğimiz dönemin özeti, bu "denge" durumuydu. Her denge geçicidir. Sudan'daki denge de, daha "Egemen Konsey" in ilan edildiği andan itibaren, karşı-devrim lehine bozulmaya başlamıştı.

Uluslararası sermaye ve Sudan burjuvazisi, "teknokrat hükümet" şahsında önce devrimin amansız darbelerini savuşturdu, ardından başının üstünde sallayıp duran bu Demokles kılıcından tümenden kurtulmak için harekete geçti. Geçici uzlaşma ile kotardığı egemenlik, bu haliyle pamuk ipliğine bağlıydı. Kanlı bir şekilde ezip yenilgiye uğratmaksızın devrimin baskısından kurtulması mümkün değildi.

Başbakan Hamduk'un "teknokrat hükümeti", özünde, devrimin tümenden ezilmesi için "düzen güçlerine" (Sudan burjuvazisi ve emperyalistlere) gereken süreyi sağlayan araç olmaktan başka bir şey değildi. Niyetlerden bağımsız, nesnel durum kendisi böyleydi.

Üzerinden iki koca yıl geçti. Araya küresel salgın ve salgının yıkıcı etkileri girdi. Dengeler değişti. Geçtiğimiz ay bir darbe girişimi yaptı ordu. Beceremedi. Demek ki hala değişmesi gereken bazı şeyler vardı.

Devrim, her zaman gücünü işçilerden, emekçi kitlelerden, özellikle kadınlardan aldı, kendi gücünü sokaklarda gösterdi. Bu güç olmasaydı, şimdiye kadar çoktan ezip geçmişti darbeler. Bugüne kalmazdı bu girişimler. Sokakları hala temizlemiyordu ordu ve Cancavidler. Devreye "karşı-gösteriler" sokuldu. Son bir haftadır Cumhuriyet

Sarayı önünde "ordu yanlıları"nın oturma eylemi sürüyordu mesela.

Ardından bizzat karşı cephe içindeki çatlaklarla oynama safhasına geçildi. ÖDG içindeki çatlaklar derinleşti. Hatta ve hatta Hamduk, ÖDG'yi doğrudan karşılarına alacak hamleler yapma cüreti göstermeye bile başladı. Demek ki burjuvazi için "beklenen an" gelmişti. Cumartesi günü patlak veren "kriz" işte böyle bir kriz idi!

Devrim güçleri biraz da bu durumu gördükleri için, 24 Ekim'de geniş çaplı gösteriler ve oturma eylemleri örgütlediler. Fakat planlar yapılmış, kararlar verilmişti. ABD Büyükelçiliği'nin suçu örtbas çabasıyla yaptığı açıklama, gerçekte darbe için, tam da o görüşmelerde düğmeye basıldığının resmi ilanından başka bir şey değildi. Pazar günü (24 Ekim) polis güçleri eylemlere acımasızca saldırdı. Ertesi sabah erken saatlerde de ordu birlikleri harekete geçti. Başbakanı ve belirli bakanları tutukladı.

Darbe sonrasında emperyalistlerden bildik "endişe" açıklamaları geldi. AB Komiseri Borell, "endişe" belirttikten sonra "AB, tüm paydaşları ve bölgesel ortakları geçiş sürecini yeniden rayına oturtmaya çağırıyor" dedi. Feltman ise "ABD yardımları riske girer" diye uyardı. Hepsi bu!

Darbeye karşı Sudan Komünist Partisi'nin etkinliğindeki örgütler derhal harekete geçti. SMOB, darbenin başlamasından hemen sonra (25 Ekim), neredeyse birer saat arayla çağrılar yayımlamaya başladı. "Direniş Komitelerine, Devrimci Güçlere ve Büyük Halkımızın Tüm Destekçilerine" yapılan çağrıda emekçi kitlelerden sokaklara

çıkması, sokakları işgal etmesi, yolları barikatlarla kapatması, yaygın sivil itaatsizlik eylemlerine başvurması, genel greve gitmesi, "gücü kanıtlanan her tür araca başvurarak acımasız askeri darbeye karşı amansız direniş" geçilmesi istendi.² İleri sürülen sloganlar çok net:

"Devrim halk devrimidir. İktidar ve zenginlik halka! Askeri Darbeye Hayır"

Birlik, bir diğer açıklamasında "El-Burhan yaptığı açıklamayla kendi elle-riyle kendi sonunu hazırlıyor. Aralık Devrimi ile korkularından kurtulan halkın öfkesiyle yüzleşecek. ElBurhan'ın otoritesi kan ortaklığı otoritesidir fakat kitlelerin gücü, ElBurhan ve onun Konseyini altüst edecektir!" diyordu.

Hartum Üniversitesi Profesörler Birliği tüm akademi camiasını ve halkı darbeye karşı mücadeleyle çağırıyor.

Darbe karşıtı eylemler sürüyor sokaklarda. Ya işçi ve emekçilerin örgütlü gücü darbenin üstesinden gelecek ve devrim bir ileri aşamaya doğru ilerleyecek... Ya da darbe üstün gelecek bu "uzun süreli denge" durumu devrimin aleyhine tümenden bozulmuş olacak ve "Hartum'da düzen hüküm sürecek"! İki yıllık bir "gecikmenin" sonunda Sudan'da kapışmanın geldiği aşama budur.

¹ ElBurhan, Askeri Geçiş Konseyi başkanı (Genelkurmay başkanı), Hemedi ise kötü ünlü Cancavid'lerin (Acil Destek Kuvvetleri) komutanıdır.

² Anadolu Ajansı, ilginç bir şekilde, İngilizce yayınlarında Sudan KP ve SMOB açıklamalarına işaret ederken, Türkçe yayınlarında bunlara hiç değinmeyip Ümmetçileri (Milli Ümmet Partisi) öne çıkarıyor!

Ekvador'da Ulusal Grev

22 Ekim günü akaryakıt fiyatını artıran Ekvador hükümetine karşı Ekvador Yerli Milliyetleri Konfederasyonu (Conaie) ayaklandı.

Aynı gün genişletilmiş bir konsey toplayan Conaie liderleri, akaryakıt fiyatlarındaki artışı reddetmeye karar verdiler.

Yerli halkın Conaie başkanı Leonidas Iza'nın açıkladığı karara Ekvador (Feine), Ulusal Köylü, Yerli ve Siyah Örgütler Konfederasyonu (Fenocin) ve Halk Cephesi de destek verdi ve 26 Ekim günü için ulusal grev çağrısı yaptı. Ulusal Eğitimciler Birliği (UNE) de, fiyat artışının "Ekvadorlu ailelere bir darbe" olduğunu söyledi. Eğitimciler, yüksek yaşam maliyetine karşı ve diğer taleplerin yanı sıra Organik Kültürlerarası Eğitim Yasası (LOEI) ve Organik İş Kanunu'nun uygulanması talepleriyle eylemlere desteklerini açıkladılar.

26 Ekim Salı günü sokaklara çıkanları dağıtmak için harekete geçen polis sabah

erken saatlerde herkese gaz bombaları ile saldırdı. İşçiler, öğretmenler, öğrenciler, köylüler, toplumsal hareketler ve Yerli örgüt üyeleri, çeşitli yerlerde yol trafiğe kapattılar, 18 kişi de tutuklandı.

Conaie Başkanı Leonidas Iza, eylemlerin polis ve asker şiddetiyle bastırılmasına karşı günün sonunda, "Ulusal düzeyde ikinci günde de seferberlik ve direniş devam edecektir" dedi.

Conaie lideri, yerli hare-

ketin çeşitli temsilcileriyle vardıkları anlaşmaya göre evlere yine geri dönmek için yedi koşul belirledi. Grev sürecinde polis güçleri tarafından gözaltına alınanların serbest bırakılması ve akaryakıt fiyatlarının dondurulması gibi en savunmasız halk sektörlerini destekleyen bir ekonomik ve sosyal politika ilan edilmesi bu taleplerin başında geliyor.

27 Ekim Çarşamba günü de onbinlerce Ekvadorlu, Başkan Guillermo Lasso hükümetinin neoliberal ekonomi politikalarını karşı ülke çapında seferberliklere katıldı. Bazı şehirlerde protestocular yolları kapattı. Pichincha, Imbabura, Cotopaxi, Carchi, Los Rios ve Guayas'ta araçların geçişi engellendi.

Akaryakıt zamlarının geri çekilmemesi üzerine Üniter İşçi Cephesi (FUT), protesto eylemlerinin 29 Ekim Cuma günü başlayan beş günlük ulusal tatilin ardından devam edeceğini duyurdu. Basın toplantısında açıklama yapan FUT başkanı Ángel Sánchez grevin "süresiz ulusal grev" e dönüşebileceği konusunda uyardı.

ABD Emperyalizmi Lübnan'ı İç Savaşa Sürüklüyor

14 Ekim tarihinde, Lübnan'ın başkenti Beyrut'un bir banliyösünde silahlı bir protestonun keskin nişancılar tarafından saldırıya uğraması sonucu yedi kişi öldü.

Protesto, geçen yılki korkunç Beyrut limanı patlamasını araştıran yargıcın görevden alınması çağrısı yapmak için düzenlenmişti. Protestocular, soruşturmanın yargıç Tarek Bitar tarafından siyasallaştırıldığını belirtiyorlar.

Cinayetlerden Lübnan'da yaygın olarak sağcı, mezhepçi bir Hıristiyan milis olan "Lübnan Kuvvetleri" sorumlu tutuldu. Sol görüşlü bir gazete olan Al-Akhar, ertesi sabah ön sayfasında "Lübnan Kuvvetleri" lideri Samir Geagea'yı Hitler'e benzetti.

Protestocular, kurbanlar gibi çoğunlukla Hizbullah ve Emel hareketlerinin destekçileriydi.

Cinayetlere yanıt olarak, Hizbullah ve Emel yanlıları silahlı güçleri ile sokağa inerek, keskin nişancılarla dört saatlik bir silahlı çatışmaya girdiler.

Hizbullah, Şii Müslüman bir siyasi harekettir. Silahlı kanadı, 2000'de İsrail işgal güçlerini Güney Lübnan'dan kovmuş ve 2006'da İsrail'e ikinci bir yenilgi tattıran direniş güçlerine öncülük etti.

Ancak "Lübnan Kuvvetleri" adlı örgüt, Lübnan iç savaşı sırasında İsrail ile fiilen işbirliği yaptı. "Lübnan Kuvvetleri", 1982'de İsrail'in Beyrut'a saldırısı ve işgali sırasında İsrail birlikleriyle ittifak halinde hareket ederken, savaşın acı katliamlarından olan Sabra ve Şatila katliamları sırasında diğer aşırı sağ mezhepçi Hıristiyan milislerle birlikte 3.000'den fazla Filistinli mülteciyi katletti.

İsrail askerleri kampları kuşattı, mültecilerin katliamdan kaçmasını engelledi ve hatta kanlı tahribatın ve katliamın devam etmesinin önünü açmak için kampları ateşe verdi.

14 Ekim'de gerçekleşen cinayetler, pek çok kişi için 1975'ten 1990'a kadar süren Lübnan iç savaşını yeniden alevlendirme isteğini uyardı.

çağrıştırdı. Keskin nişancıların protestocuları katlettiği mahalle olan Tayouneh mahallesi, aslında Lübnan iç savaşının başladığı yerle aynıydı.

Nisan 1975'te "Lübnan Kuvvetleri'nin" öncüsü olan ve Franco'nun faşist Falanj milislerini kendine model alan ve adını oradan alan Falanjistler içinde sivillerin olduğu bir otobüse saldırdı ve 26 Filistinli mülteciyi katletti.

Geagea bugün bir politikacı. Ancak siyasete atılması, Suriye'yi Lübnan'dan çıkaran ABD destekli, sahte 2005 "Sedir Devrimi" sayesinde mümkün oldu. Bundan önce Geagea, rakip bir Hıristiyan politikacıyı öldürmekten suçlu bulduktan sonra 11 yılını hapse geçirmişti. Bugün hala "Lübnan Kuvvetleri" örgütünün silahlı adamlarının sadakatini yönettiğine şüphe yok.

Geagea bugün İsrail'in iki bölgesel müttefiki tarafından finanse ediliyor: diktatörlükle yönetilen Suudi Arabistan ve Birleşik Arap Emirlikleri. ABD on yıllardır İsrail yerleşimci kolonisini desteklemek için Hizbullah'ın silahsızlandırılmasını talep ediyor.

WikiLeaks tarafından yayınlanan bir ABD büyükelçiliği ile ABD Dışişleri Bakanlığı arasında yapılan gizli bir mesajlaşmada, 2008'de Geagea'nın ABD'nin vekil gücü olarak Hizbullah'a karşı Lübnan'da bir savaş başlatmayı teklif ettiğini gösterdi. Gizli diplomatik mesajlaşma şunları aktarıyor:

Mesajlaşmada Geagea, Was-

ington'un, harekete geçirilebilecek 7.000 ila 10.000 arasında iyi eğitilmiş "Lübnan Kuvvetleri" savaşçısı olduğunu bildiğinden emin olmak istediğini söyledi. "Hizbullah'a karşı savaşabiliriz" diyerek kendinden emin bir ifadeyle, "Bu savaşçılara silah sağlamak için sadece desteğinize ihtiyacımız var." ifadeleri yer almaktaydı.

Hizbullah esasen bir Şii milis gücü olmasına rağmen, İsrail'den ve El Kaide ve İŞİD gibi teröristlerden gelen silahlı saldırılara karşı ulusun savunucusu rolünü ciddiye alıyor. Lübnan'daki diğer direniş yanlısı Hıristiyan gruplarla ittifak içinde hareket ediyor.

İsrail'in Lübnan'a yönelik saldırıların savaşı sırasında 2006'da Batı Şeria'da Filistin'de yaşıyordum. Çoğunluğu Sünni Müslüman olan Filistinli kitlelerin Hizbullah'a verdiği coşkulu ve açık desteği belirtmemiz gerekiyor.

Son saldırılar göz önüne alındığında Lübnan'ın içinde bulunduğu kırılma ve hassas durumu kendisi, artan yoksulluk ve işsizlik, ekonomik zorluklar, gıda ve enerji tedarik etmenin çok zorlaşması ciddi bir isyan dalgasını büyütürken, emperyalistler bölge gericiliği ile işbirliği içinde Lübnan'ı kanlı ve yıkıcı, gerici bir iç savaşa sürüklemeye kararlı görünüyor.

NOT: Struggle-LaLucha'dan haberyorum olarak çevrilmiştir.

Çeviri Kolektifi

GENÇLİĞİN TİPOLOJİSİ

NAZLIĞAN

Burjuvazinin büyük önem verdiği ve üzerine uzunca tartışmalar yürütülen bir konudur "gençlik". Gençliği etkilemek, örgütlemek çok önemlidir. Çünkü, toplumun en hızlı öğrenen, okur-yazar olan, diğer kesimlere göre daha hareketli ve daha dinamik kesimi gençliktir. Sınıfsal bir bakış açısıyla gençliğin nasıl bir konumda olduğuna bakalım.

Gençlik bir sınıf değildir. İçerisinde çeşitli sınıflardan olan gençler vardır. İşçi gençler de vardır, burjuva veya proleter ailelerden gelen öğrenciler de... Gençliği değerlendirirken bunu göz önünde bulundurmak gerekir. Gençlik sınıf değil, toplumun bir kesimidir.

Devrimci mücadelede gençliği önemli kılan yıkıcılığı, dinamizmidir. Bildiğimiz gibi, ayaklanmaların, devrimlerin en ön saflarında gençlik vardır. İşte bu sebeplerle burjuvazi özel olarak gençliği gericileştirilmeye, apolitikleştirmeye büyük bir çaba harcar. Bugün 21. yüzyılda, ayaklanmalar ve devrimler çağında, gençliğin rolünün arttığı bir dönemde gençliği yozlaştırmak burjuvazi için hayati önem taşıyan meselelerden biridir.

Tam da bu noktada gençliği ilerletmek; üreten, sorgulayan, mücadele eden bir gençlik yaratmak biz devrimci öğrencilerin sorumluluğudur. Peki, bu sorumluluğu nasıl gerçekleştireceğiz?

Gençliğin yapısını, bakış açısını kavramak ve sonrasında kapitalizmin yozlaştırmaya, çürütmeye çalıştığı gençliği dönüştürmek gerekiyor. Elbette, bunu yaparken bizlerin de sağlam bir bakış açısına sahip olmamız gerekiyor. Çünkü, bugün gençliğin yapısına, tipolojisine dair çeşitli tartışmalar yürütülüyor ve her tartışmadan aynı şekilde çeşitli sonuçlar doğuyor. Özellikle bugün gündemde epey yer kaplamış "Z Kuşağı" tartışmalarına hepimiz şahit olmuşuzdur.

Kuşaklar Sorunu

Burjuva ideologlar, burjuva medyada kuşaklar meselesini içeriği tamamen yararsız bir biçimde tartışıyor. Yaklaşık onar yıllık sürelerle, tamamen keyfi bir sıralama ile BB, X, Y, Z kuşağı olarak adlandır-

malar yapıyorlar. Bu kavramları ortaya atmalarının nedeni de, aslında reklam ve pazarlama tekellerinin gençliği tüketime yönlendirmek, tüketim kültürünü gençlik içerisinde yaygınlaştırmak istemesidir. Ancak bizler kuşaklar sorununa yaklaşırken en bilimsel yol ile, Marksizm ile yaklaşmalıyız.

Bazı Marksistler "kuşak yoktur, sınıf vardır" diyerek açıklıyor kuşaklar meselesini. Ama bu tamamen ekonomik indirgemeci bir yaklaşımdır ve hatalıdır. Evet doğayı, evreni, insanı, olayları inceleyen var olan sistemin alt yapısına bakarak yani ekonomik-iktisadi temeline bakarak inceleriz. Ancak son tahlilde alt yapı üst yapıyı belirlese de, üst yapı da alt yapıyı etkiler. Örneğin bilimin gelişimi sınıfları, insanları etkiliyor, değiştiriyor. Bu değişim temel ilkeleri değil, insanların dünyayı kavrayış biçimlerini kapsıyor.

Evet, her kuşak kendi tarihini yapar, her kuşağın dünyayı anlamlandırma biçimi farklıdır. Ancak, Engels'in dediği biçimiyle "her kuşak kendilerini koşullayan verili bir çevrede ve önceden var olan edimsel ilişkiler temelinde" var olur. Ve toplumsal sistem içerisinde önemli değişim dönüşümler gerçekleştirilince farklı kuşaklar oluşur. Burada kuşakların, kuşak tartışmalarının tarihsel bir temelini olduğunu ve bunların toplumsal evrimin bir ögesi olduğunu unutmamak gerekiyor. Yani tarih, zaman akıp giderken, insanlığın gelişimi her geçen gün daha ileri bir düzeye geçerken, kuşak tartışmaları gerçekleşecektir, farklı kuşaklar oluşacaktır.

Öte yanda tarih ne vakit olağanüstü ivme kazansa, orada kuşaklar sorunu ilk sıralara yerleşir. Bugün yaşadığımız dönem tarihin olağanüstü hız kazandığı bir dönemdir. Bu topraklarda, devrim gerçekleşebilecek düzeye gelmiştir. Devrimin koşulları tarihte itekleyici bir rol oynar. Bizde de koşullar, tarihsel gelişmeyi hızlandırıyor. Bu nedenle kuşaklar sorunu bulunduğumuz coğrafyada sürekli tartışılmıştır. Her yeni kuşak değerlendirilirken, gençlik üzerinden değerlendirilir. Çünkü gençlik yeniye temsil eder.

Marx ve Engels yaptıkları çalışmalarda gençliği ayrıca ele almadılar. Çünkü gençlik Marx-Engels'in yaşadığı dönemde ayrı bir kesim olarak sekillenmemiştir. Bunun nedeni ise o zamanlar insanların çocukluk dönemi biter bitmez, bazen bitmeden iş hayatına, çalışmaya atılmasıdır. Yani Marx ve Engels döneminde doğrudan çocukluktan yetişkinliğe geçiş vardır.

Gençliği ayrı bir kesim olarak Lenin ele almıştır. Bu noktada tarihin her gelişim aşamasında farklı kuşakların Marksist öğretisi ve ilkelere farklı sorunlar ve sorular çerçevesinde yaklaşacağını bilerek, gençlik örgütünün özerk bir statüye kavuşturulmasını ısrarla vurgulamıştır. Bugün bizler de gençlik içerisinde çalışma yaparken, gençliğin bu rolünü unutmamalı ve gençliğin özerk çalışma yürütebilmesini sağlamalıyız.

Aynı zamanda gençlik geçmişin tecrübelerine, birikimine de ihtiyaç duyar. Setenay Berdan bir makedesinde bunu şöyle açıklıyor; "Devrim gençlik olmadan yıkıcı enerjisini sergileyemez. Geçmişin birikimi olmadan da bu enerji zafer yoluna sokulamaz."

Günümüz Gençliğinin Tipolojisi

Her kuşağın kendine özgü bir tipolojisi vardır. Biz, günümüz gençliğinin tipolojisini inceleyeceğiz. Aslında bunu incelemek pek kolay değil. Çünkü gençlik, kendi içerisinde farklı sınıflardan birçok kesimi bulunduyor. Bu yüzden incelememiz keskin sınırlarla yapılamıyor, genellemelerle yetiniliyor. Gençliğin tipolojisine dair genel bir hat çıkarırken, yaptığımız genellemenin her genç için geçerli olmadığını da bilmemiz gerekiyor.

Bugün dünyadaki kapitalist-empyalist sisteme baktığımızda sermaye ihracının artmasıyla, teknolojinin gelişmesiyle dünyada sınırların kalktığını görüyoruz. Ve böylece gençliğin dünyanın öbür ucundaki biriyle haberleşme ağı, iletişimi de artmıştır. Gençlik ulusal sınırlarından kurtulup, bir dünya vatandaşı olmuştur. Dolayısıyla gençlik her türlü kültürel etkilenebilir, açık hale gelmiştir. Tek tuşla işlerini halledebilen, dünyanın öbür ucundaki insanlarla çok rahat iletişim kurabilen bu kuşağın farklı fikirleri ve yaklaşımlara çok daha açık oldu-

ğunu, araştırdığını ve gerektiğinde kendini değiştirdiğini görebiliyoruz. Yani artık geleneklere ve kurallara bağlı bir gençlik yok. Muhafazakar veya sağcı ailelerden ateist, solcu gençlerin çıkması, toplumun "normal" dediğine karşı çıkan topluma tamamen aykırı gençlerin olması bu sebeplerdir. Aynı zamanda şehirleşmenin artması ve metropollerin gelişmesiyle gençliğin ailesi ile bağları zayıflamıştır.

Günümüz gençliği apolitik bir kuşak değildir. 21. yüzyılda varılan teknolojik gelişme, gençliğin politik süreçleri çok daha yakından takip etmesine olanak vermektedir. Aynı zamanda Türkiye ve Kürdistan özelinde Gezi Ayaklanması, Kobane'ye, 15 Temmuz darbesine, pandemi sürecine ve dünya çapındaki ayaklanmalara, devrimlere şahit olan gençliğin politik olarak önceki kuşaklara göre daha tecrübeli olduğunu söyleyebiliriz.

Gençliğin pandemi sürecinde sınav sistemlerine, sosyal medya yasaklarına, cinsel istismara, tacize, tecavüze karşı kendiliğinden örgütlenmeler yaratmış şahit olduk. Bunu özellikle #OyMoyYok hareketinde görmüştük. Gençliği baskılar ve yasaklarla korkutmaya, yıldırma çalışmaları, gençlik dislikeler ile oy moy yok diyerek, sistemin ve devletin temsilcisine meydan okudu. Twitter üzerinden devletin serbest bıraktığı tecavüzcü Musa Orhan'ı tutuklattı. Boğaziçi Üniversitesi'nde kayyum rektör karşıtı eylemleri düzenledi, polisle, devletle, faşizmle dışı dışı mücadele etti.

Bugün gençlik kapitalizmin dünya çapındaki çöküşünü görüyor ve bu çöküşten en çok zarar gören kesimlerden biri olarak sistemin yarattığı sorunlara karşı mücadele ediyor. Bu mücadele her ne kadar, hızlıca toplanıp, hızlıca dağılan, kendiliğinden örgütlenmeler ile olsa da gençliğin bulunduğu düzeyi, değişim için harekete geçtiğini gözlemleyebiliriz. DÖB'ün bugün en önemli görevlerinden bir kendiliğinden örgütlenmeler yaratan gençliği Marksist-Leninist ideolojisiyle ve devrimci politikayla donatmak için her türlü propaganda ve ajitasyon faaliyetine hız vermektedir.

Gençliği Yıldıramayacaksınız, Korkutamayacaksınız, Sindiremeyeceksiniz!

21 Ekim günü Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB), İHD Adana Şubesi'nde polisin öğrencilere yönelik taciz ve tehditlerine karşı "Gençliği Yıldıramayacaksınız, Korkutamayacaksınız, Sindiremeyeceksiniz!" şiarıyla bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Basın açıklamasına İHD Adana başkanı Yakup Ataç da katıldı. Hüseyin Altındağ'ın okuduğu basın açıklamasında, Adana Emniyetinin çok uzun süredir arkadaşlarını ve ailelerini hiçbir yasal dayanağı olmadan, keyfi biçimlerde aradığını, okullarına giderek taciz ettiğini anlattı. "Yasa dışı öğrenci örgütlerine dair bilgi vermek" amacıyla emniyete çağırılan arkadaşlarının gitmezlerse ailelerinin aranacağını söyleyerek tehdit ettikleri; polislerle görüşmek istemeyen öğrencilere "görüşmek zorundasın", "bu düşüncelerini bırakana kadar seni arayacağız" denildiği söylendi.

"Bizler devrimci öğrenciler olarak, öğrencilerin ve gençliğin sorunlarının çözümü için mücadele ediyoruz. Haklarımız ve geleceğimiz için mücadele ediyoruz. Adana emniyeti ve genel olarak devletin kolluk güçleri, bugün birçok ilde, arkadaşlarımızı ve ailelerimizi arayarak verdiğimiz demokratik mücadeleyi teröze etmeye çalışıyor.

İktidarın ve kapitalist sistemin dayattığı sınırları kabul etmeyenler; dinci gerici, niteliksiz eğitimi, ekonomik kriz ve pandemiyle birlikte derinleşen işsizlik ve geleceksizliği kabul etmeyenler baskılanmaya, sindirilmeye çalışılıyor. Barınmıyoruz diyerek parklarda, sokaklarda, bankalarda uyuyan gençler gözaltına alınıyor. Boğaziçi üniversitesi ve diğer birçok üniversitede tepeden inme hiçbir kayyum kabul etmeyen ve demokratik özerk eğitimi savunan öğrenciler darp ediliyor, gözaltı ve tutuklamalarla karşılaşıyor. İstanbul, Ankara ve birçok ilde arkadaşlarımız kaçırılıyor, işkence görüyor." diyerek devam eden açıklamada bu saldırıların iktidarın korkusunun belirtisi olduğu vurgulandı.

Devrimci öğrencilerin açıklaması, "Buradan devrimci öğrenciler olarak sesleniyoruz;

Arkadaşlarımızı, ailelerimizi arayıp taciz edenler, gençliği yıldıramayacaksınız, korkutamayacaksınız, sindiremeyeceksiniz! Asıl korkması gereken sizlersiniz!

Bugün gençlik mücadeleyi sürdürüyor, mücadele büyüyor! Baskılarımız Bizleri Yıldıramaz!" çağrısıyla sonlandı.

"Yıkımlara Karşı Sınıfımızın Gücünü Gösterme Zamanıdır"

İşten atılan, hakları gasp edilen ve eylemleri süren Sinbo, Carrefour, SML Etiket, Bayrampaşa ve Bakırköy Belediyesi işçilerinin yanı sıra, Tur Assist ile Alba Plastik işçilerinin çağrısıyla, işçi örgütlenmeleri, sendikalar, dernekler ve siyasi partilerin yer aldığı 43 kurum, 24 Ekim günü Kartal Meydanı'nda "Emeğimiz Ve Özgürlüğümüz İçin İşçi Emekçi Mitingi"ni gerçekleştirdi.

Miting öncesinde Kartal'da Savarona Caddesi üzerinde toplanmaya başlayan pek çok farklı iş kolundan işçi ve emekçiler, taleplerini içeren pankartlar ve dövizler taşıyarak sloganlarla kortejler halinde Kartal Meydanı'na giriş yaptı.

Kortejlerde "Söz Yetki Karar İşçilere", "İşsizliğe Yoksulluğa, Güvencesizliğe Karşı Birleşirsek Kazanırız", "Sınıfın Parçası Göç-

men İşçilere Vatandaşlık Hakkı", "İşçinin Emekçinin Emeğin Yanında Savunmaya Yönelen Stajyer Ve İşçi Avukat Sömürüsüne Karşı ÇHD Burada", "Emeğimizi Zenginlere Yedirmeyeceğiz", "KHK'lar İptal Edilsin", "Güvenceli İş Güvenli Gelecek İstiyoruz", "Sermaye Düzenini Tarihin Çöplüğüne Süpürecekiz", "Berke Ve Perit'i Alacağız İşçi-Öğrenci Elele Direnişi Büyütecekiz", "Alacaklıyız Bize Gelecek Borcunuz Var" gibi çok sayıda pankart taşıdı.

Kortejler alana girdikten sonra Miting Tertip Komitesi adına gelen herkes tek tek selamlandı ve özgürlük mücadelesinde hayatını kaybedenler için saygı duruşunda bulunuldu, "Özgürlüğümüzü kendi ellerimizle yaratacağız!" denilerek basın açıklaması okundu.

Pandemide 'İşten atılmak yasaklandı' denildiği halde madde 25/2'den (Kod 29) işten atılanların oranının %70 arttığı, pandemi dö-

neminde günde ortalama 500 işçinin Kod 29'la işten atıldığı ifade edilen açıklamada "Nasıl ki KHK'larla yüzbinlerce kamu emekçisi fişlenip, sosyal ölüme terk edildiyse yüzbinlerce işçi-emekçi de Kod 29'la fişlendi" denildi.

Artarak devam eden iş cinayetlerine, iş kazalarına, taşeron çalışmanın artarak devam etmesine, sendikal örgütlenmenin engellenmesine, sürekli kıskartılan mülteci düşmanlığına, geri dönüşüm işçilerine yönelik saldırılara, kadınlara yönelik düşük ücret, baskı taciz ve mobinglere, KHK'lara, öğrencilere yönelik saldırılara değinilerek; buna rağmen bir çok iş kolunda işçilerin kararlılıkla

mücadeleyi sürdürdüğü vurgulandı, "Coşkumuzu, maden işçilerinin haklı ve meşru mücadelelerinden aldıkları güçle önlerine çıkan jandarmaya 'Öyle mi alay komutanı!' seslenişinde alıyoruz" denildi.

Okunan açıklamada talepler şöyle sıralandı:

- Madde 25/2 (Kod 29) Kaldırılsın!
- Herkes İş ve Gelir Güvencesi Sağlansın!

- Taşeron Çalışmak Yasaklansın!
- İş Yerlerinde Taciz, Baskı, Mobbing Son Bulsun!
- KHK'lar İptal Edilsin!
- Sendikal Örgütlenmenin Önündeki Engeller Kaldırılsın!

Ardından işten atılan ve eylemleri devam eden işçiler söz alarak yaşadıkları süreci ve taleplerini dile getirdi.

İşten atılan TOMİS üyesi Sinbo İşçisi Dilbent Türker, CarrefourSA işçisi Gülbin Demirel, Neotrend İşçisi Mehmet Bilal Doğan, SML Etiket'te işten atılan Dev Teksstil üyesi Seçil Arı, depoları basılan, çekçeklerine el konulan İstanbul Geri Dönüşüme Katkı Derneği (İGEKATDER) Başkanı Mesut Aygün, Alba Plastik İşçileri, İstanbul KHK'lılar Platformu, Kayı İnşaat işçileri, eylemde olan ve greve çıkacak olan Bakırköy Belediyesi İşçileri, işten atılan Bayrampaşa Belediyesi işçileri kürsüye gelerek ard arda yaşadıklarını, deneyimlerini anlattı, herkesi mücadeleye çağırdı. Mitinge katılan üniversite öğrencileri de kürsüden selamlanarak "Berke'ye, Perit'e Özgürlük" sloganları atıldı.

Miting alanında halaylar çekilerek sona erdi.

TÜRKİYE NEREYE GİDEBİLİR?

Taylan Işık

Başlıktaki sorumuz çok genel, soyut bir sorudur; haliyle eksiktir. Doğru yanıt için sorunun tamamlanması; somut bir içeriğe kavuşturulması lazım. Şöyle tamamlanabilir: Kapitalist üretim ilişkileri içinde kaldığı müddetçe ve emperyalist-kapitalist sisteme bağımlılık zemininde Türkiye nereye gidebilir?

Düşünmesini bilmeyen darkafalı-lara sorarsanız Türkiye Doğruya doğru, Avrasya'ya doğru kayıyor. Haliyle "eksen değiştiriyor." Kim mi bu düşünmesini bilmeyen, kulaklarına fısıldanan her söze çabucak inanan ve onu bir teori düzeyine getirenler? Bunlar, televizyon ve gazetelerde her gün boy gösteren liberallerden tutalım da sosyal reformist parti çevrelerine; oradan oportünist hareketlere kadar uzanan çok geniş yelpazedeki "uzmanlar"dır. Kimisi Ortadoğu uzmanıdır, kimisi Uzakdoğu Asya uzmanı, kimisi uluslararası ilişkiler uzmanı... Liste böyle uzayıp gider. Kısacası, "bizde bunlardan çok var."

Küçümsememeli. Sayılarının çokluğu, basılı ve internet gazeteciliğinde kendilerine tanınan sayısız olanaklar, önelere serilen geniş fırsatlar sonucu sürekli göz önünde bulunmanın avantajını iyi kullanyolar; çok gürültü çıkarıyorlar ve bu sayede etkili de oluyorlar. Burjuva toplumunda ne de olsa para, teknik ve maddi olanaklar burjuvazinin tekelindedir ve burjuvazi kendisine, dolaylı da olsa, hizmet edenlerin önüne bu olanakları sermekte çok cömerttir. Şöhretlerini ve etkilerini esas olarak buna borçlular.

Daha önce ve pek çok kez söyledik: Türkiye, emperyalist-kapitalist sisteme, özellikle de ABD ve Avrupalı emperyalistlere sayısız bağla bağlı bir ülkedir. Bu bağımlılık, öncesi olmakla birlikte, özellikle 1950'li yıllardan itibaren; üstelik Türkiye burjuvazisinin isteği, ısrarı ve çabaları sonucu yoğunlaştı. Gayet basit bir nedeni var: Türkiye burjuvazisi, emperyalist-kapitalist sisteme entegre ol-

madan sermaye birikimini, büyümesini daha fazla ileri götüremeyeceği noktaya gelip dayanmıştı. Bu yüzden, Marshall Planı ve Truman doktrinine dahil olmak için elinden geleni yaptı. NATO'ya alınmak için Kore'ye asker gönderdi. SSCB'nin kendisini tehdit ettiği ve top- rak talebinde bulunduğu yalanını uydurdu. Olmayan bir "komünizm tehlikesi"ni varmış gibi göstermek için "Barış Derneği" üyelerinden "komünist" icat etti, tutuklattı vb.

Denebilir ki, "bu geçmişte böyleydi, şimdi koşullar değişti." Koşulların değiştiği kuşkusuz. Fakat bu değişim Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığının azalması yönünde değil, daha da sıkılaştırılması, artması ve yoğunlaşması yönünde oldu. Türkiye burjuvazisi sermaye birikimini artırıp tekelleşmeye doğru yol aldı- dıkça bağımlılık ilişkilerinde bir gevşeme değil bir sıkılaştırma meydana geldi. Zaman içinde Türkiye tekeli kapitalizmi, sanayisinden tarımına, mali sisteminden bankacılığa, ihracattan ithalata, teknolojisinden savunma sanayisine, ordusundan emniyet teşkilatına kadar akla gelebilecek her alanda emperyalist-kapitalist sisteme, bağımlılık temelinde, entegre oldu.

Bu bağlardan herhangi birinde, örneğin ihracatta ya da ithalatta; döviz akışında meydana gelebilecek meydana gelebilecek ciddi bir kesinti, Türkiye tekeli kapitalizminin çöküşüyle sonuçlanabileceği bir krize yol açar. Kazara bir "eksen değiştirme" girişimi karşısında emperyalistlerin böyle bir kesintiyi yapma gücü ve yeteneğinde oldukları tartışma götürmez. Düşünmesini bilmeyen darkafalılar İran'a bakınsınlar -İran ki ekonomisi emperyalist sisteme o kadar entegre olmuş bir ülke değil- ne dediğimizi anlatırlar. Eğer Trump'ın o burjuva nobran üslubuyla söyleyecek olursak "ekonomiyi mahvederler".

Bu söylediklerimiz, çok bilmiş liberallere, sosyal reformistlere ve oportü-

nistlere pek soyut gelebilir. Ama belki Hulusi Akar'ın sözleri nasıl bir hayal dünyasında olduklarını ve "eksen değiştirme" düşüncesinin nasıl bir palavradan ibaret olduğunu anlamalarında yardımcı olabilir. Akar, bu düşünmesini bilmeyen darkafalılara yanıt vermek istemesine, bir kaç gün önce, şunları söyledi:

"Bazıları bilinçli veya bilinçsiz olarak Türkiye bir yere mi gidiyor' gibi söylemlerde bulunuyor. Türkiye'nin bir yere gittiği yok. 70 yıldan beri biz NATO'nun şerefli bir üyesiyiz. Sorumluluklarımızın bilincindeyiz. Bugüne kadar sorumluluklarımızı yerine getirdik bundan sonra da yerine getirmeye devam edeceğiz"

Sezar'ın hakkı Sezar'a. Akar bu düşünce, tespit ve kararlı tutumunu ilk defa ortaya koyuyor değil. İki yıl önce de, Türkiye adına aynı kararlı tutumu ifade eden şu açıklamayı yapmıştı:

"Biz, NATO'nun merkezindeyiz. Hâlâ NATO'nun merkezindeyiz. Hiçbir yere gitmiyoruz, NATO'dayız"

Başka söze gerek var mı? Şu darkafalılar bütün bu açıklamalara rağmen saçmalıklarında ısrar ettiklerine göre varmış. Peki, bir gazetecinin serbest bırakılması meselesinde Merkel'in, bir rahibin serbest bırakılmasında Trump'ın, dinci faşist iktidar somutunda Türkiye'ye nasıl boyun eğdiğini hatırlarsak yeter mi?

NATO, emperyalist-kapitalist sistemin saldırgan askeri örgütüdür. Hemen herkes, umarız şu darkafalılar da dahil, hemfikir. Şu aralar, Ukrayna'yı dahil ederek Rusya'nın etrafındaki kuşatma çemberini batı-güneybatı-Karadeniz ekseninde tamamlamaya çalışıyor. Türkiye, bu saldırgan örgüt içindeki en saldırgan ülkedir. Amiyane tabirle söyleyelim "kraldan fazla kralcıldır". Bu gerçeği, "Türkiye eksen değiştiriyor" palavrasını Türkiye ve Kürdistan halklarına yutturmaya çalışan darkafalılara RTE'nin sözlerinden gösterelim. RTE, şüphesiz Türkiye devleti adına, bundan neredeyse beş yıl önce, Rusya'ya karşı yeterince

saldırgan davranmadığı için NATO'ya şöyle sitem ediyordu:

"Ziyareti sırasında kendisine - NATO Genel Sekreteri Stoltenberg'i kastediyor- söyledim; Bakan dedim, Karadeniz'de görünmüyorsunuz. Karadeniz'de görünmeyişiniz Karadeniz'i adeta Rusya'nın bir gölü haline dönüştürüyor... Burada kıyıdaş ülkeler olarak hepimiz üzerimize düşen görevi yapmak durumundayız... Olayın gerek hava gerek deniz gerek kara bütün alanlarda atılması gereken adımları NATO üyeleri olarak hep birlikte atmamız gerekiyor"

İşte bu sözlerin sahibinin ve adına konuştuğu devletin Rusya-Çin eksenini anlamında "Avrasya Ekseni"ne kayacağını ileri sürebiliyorlar. Hem de dünya aleminin gözlerinin içine baka baka. Buraya kadar söylediklerimizden Türkiye'nin askeri olarak -başka alanları konuşmaya bile gerek yok artık- NATO ve emperyalist sistemden kopmayacağı, kopamayacağını ve kopmayı aklından bile geçirmeyeceğini göstermiş olduk.

Peki, emperyalistler Türkiye'den vazgeçebilirler mi? Daha önce de yazdık: Emperyalistlerin dünya işçi sınıfı ve ezilen halklarına karşı yürüttükleri küresel iç savaşta kazanmaları, onlar için, hadi amiyane kavramla söyleyelim, bir "beka" meselesidir. Öncelikle Rusya'yı ve Çin'i; arkasından Küba, Kore Demokratik Halk Cumhuriyeti, Venezuela, Nikaragua, Bolivya, Vietnam'ı "halletmek" bu küresel iç savaşın en önemli aşamasıdır. Türkiye, askeri gücü, coğrafi konumu, anti-komünist karakteri, ideolojik yapısıyla bu savaşta emperyalistlerin ileri karakolu ve önemli bir gücüdür. Suriye'de, Libya'da, Karabağ'da, Balkan ülkelerinin parçalanması ve emperyalist sisteme entegre olmalarında vb. bu gücün nasıl bir rol oynadığını güncel olarak da görüyoruz.

ABD'nin Avrupa Kara Kuvvetler Komutanı Orgeneral Tod Wolters, ABD Senatosu Silahlı Kuvvetler Komitesi'ne

verdiği raporda Türkiye'nin rolü ve önemi hakkında şunları not ediyor:

"Türkiye'nin, Rusya'ya karşı konulmasındaki rolü büyük önem taşıyor. Her iki ülke Karadeniz bölgesini kendi doğal nüfuz alanları olarak değerlendiriyor; Libya'da çatışmaya devam ediyor ve Suriye'nin İdlib bölgesinde doğrudan çatışma halindedir. Hem ABD'nin, hem de Türkiye'nin uzun vadeli çıkarlarında, hem karşılıklı olarak, hem de NATO üzerinden Rusya'ya karşı işbirliğini geliştirmek için ortak çalışmaların devamı bulunuyor"

Aslında anti-emperyalizmin bir devrim meselesi olduğu, emperyalistlerin bir devrimle iki ülkenin topraklarından kovulabileceği bilinci, 1971 devrimci çıkışıyla birlikte Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketine yerleşmişti. Denizlerin, Mahirlerin emperyalizme karşı eylemlerinin özü bu bilince dayalıydı. Sosyal reformist ve oportünist hareketlerin bu bilinçten kopuşları, kerametleri kendilerinden menkul liberallerin ve "uzmanların" TV sahnesine, arkasından internet üzerinden sosyal medya alanına çıkması oldu. Sermayenin gücüyle bu adamlar tüm sahneyi günün yirmi dört saati işgal etmeye başlayınca kendine güvensiz sosyal reformistler ve oportünistler onların ağzının içine bakmaya; her sözlerinde bir keramet aramaya başladılar. Sosyal reformist ve oportünist hareketlerin bu konuda hazin öykülerinin başlangıcı böyle tarif etmek mümkün.

Ama gerçek, olduğu gibi ortada duruyor. Emperyalistleri Türkiye ve Kürdistan topraklarından kovmak, tekeli burjuva sınıf egemenliğini de yıkacak birleşik devrimin işidir. Denizlerin, Mahirlerin elli yıl önce ortaya koydukları devrimci öz önem ve değerinden hiç bir şey yitmedi.

19 Aralık'a Kadar Eylemdeyiz

Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi (TDİ), cezaevlerindeki hak ihlallerine karşı başlatacağı 2 aylık eylem planını İHD İstanbul Şubesi'nde duyurdu.

"İnfaz Yakmalara Son! Hasta Tutsaklar Serbest Bırakılsın!" pankartının asıldığı salonda TDİ adına konuşan Fatma Yıldırım, 19 Aralık'a kadar sürdürülecekleri kampanya konusunda bilgi verdi, yeni açılması planlanan S Tiplerine değindi.

Söz alan HDP İstanbul Milletvekili Musa Pi-roğlu cezaevlerinde keyfi uygulamaların yaşandığına dikkat çekerek, "Hasta tutsaklara kepeç takılarak iradeleri kırılmaya çalışılıyor. Hapishanelerde tutsaklara dönük ciddi hak ihlalleri yaşanıyor. Bu durum dışarıda, kamuoyunda yeterince gündem olmuyor. Hapishanelerde yapılan uygulamalar dışarıda yapılacak uygulamaların işaretidir. Hapishane sorunları, emek ve barışın sorunudur. İktidar bu uygulamalarla gözdağı vermektedir. İktidarın bu baskı politikasına karşı baş kaldırmaya çalışıyoruz. Tutsakların sesi bizim sesimizdir. Tüm hasta ve siyasi tutsaklar derhal serbest bırakılmalıdır" diye konuştu.

İnisyatif adına açıklamayı okuyan Erkan Çıta ise 2 yıl geçmesine rağmen hâlâ salgın bahanesiyle tutsakların dışarıyla olan her tür iletişimin kesilmeye devam ettiğini belirt, tecridin hiç olmadığı kadar derinleştirildiğini vurguladı.

Darbe girişiminin ardından hız kazanan bu saldırıların pandeminin ilk aylarından itibaren tutsakların önce görüş haklarının, ardından pek çok kazanımlı hakkının gaspedildiği hatırlatıldı, dilekçe ve hukuki başvuruların işleme alınmadığı, kantinden hijyen ve beslenme ile ilgili ihtiyaçlarını yeterince gideremedikleri ve sık sık kalabalık gar-

diyane gruplarıyla yapılan baskın aramalara maruz kaldıkları, her tür ortak alanın kullanımının yasaklandığı anlatıldı.

"Bugün gelinen aşamada ise; tutsakların her bir hakkı artık bahaneye bile gerek duyulmadan engellenmeye çalışılıyor. Hücrelerde kalabalık gardiyan gruplarıyla baskın aramalar ise hız kesmeden haftanın üç gününe yayılan bir rutine dönüşmeye başladı. Özellikle son dönemde neredeyse bütün hapishanelerden salgın durumuna, hijyen ve mesafe kurallarına dikkat edilmeksizin aramaların gerçekleştirildiği, tutsaklara yönelik tehditlerin arttığı ve hücrelerinin dağıtıldığı haberleri gelmektedir" denilen açıklamada hasta tutsakların durumlarının daha ağırlaştığı, hastane seklerinin yapılmadığı, yapıldığında ise dönüştürme 14 günlük karantinaların dayatıldığı söylendi, "Onlarca ağır hasta tutuklu ve hükümlü, sağlık heyetlerinden 'hapishanede kalmaz' raporları çıkmadığı için hapishanelerde ölüme terk edildi ya da tahliye edildikten kısa bir süre sonra hayatını kaybetti" denildi.

Her gün yeni sürgün sevk ya da baskınlar devam ederken, gündeme gelen S Tipi zindanların tehdidi altında olan tutsaklar için "Yeni tehdit ve saldırıların ardı arkası kesilmekten bunlara, başta infaz yakmalara ve hasta tutsakların durumuna dikkat çekmek için başlatacağımız sürecin duyurusunu yapmak için burada toplandık. Tutsaklarla Dayanışma İnisyatifi olarak 19 Aralık'a kadar her an ve alanda 'İnfaz yakmalara son!', 'Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!' diyeceğimizi buradan deklare ediyoruz" denildi.

"Tutsaklığın hiçbirimiz için uzak bir olgu olmadığını farkındayız" denilen açıklama "Tutsak aileleri, yakınları, yoldaşları olarak bir kez daha söylüyoruz. Tutsakların tecrid duvarlarının arkasına gömülmesine ve tüm yaşamın hücreleştirilmesine izin veremeyeceğiz! Hapishanelerdeki baskı, saldırı ve işkenceye karşı toplumun her kesimini içerideki tutsakların dışarıdaki sesi olmaya, mücadeleyi büyütmeye çağırıyoruz.

İnfaz yakmalara son!
Hasta tutsaklar serbest bırakılsın!
Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!" vurgusu ile sonlandı.

Ukrayna Ordusu Donbass'a Saldırılarına Devam Ediyor

Son 1 haftadır Donbass ile Ukrayna arasındaki cephe hattı şiddetli çatışmalara sahne oluyor. Ukrayna ordusunun sınır hattında yaşayan sivillerin evlerine ve sivil altyapıya yönelik askeri saldırıları tırmanırken, Donbass devrimci güçlerine yönelik saldırılar da hız kesmeden sürüyor. Buna karşı Donbass askeri güçleri de Ukrayna ordusuna yönelik karşı saldırılarda bulunuyor. Ancak emperyalizmin ve bölge gericiliğinin her türlü askeri ve ekonomik desteğini alan Ukrayna, dün (26 Ekim) cephe hattında Türkiye'den edindiği drone-ları kullanarak saldırılar gerçekleştirdi. Konuyla ilgili açıklama yapan Rus Dışişleri Bakanı Lavrov, Rusya'nın Donbass'ta Ukrayna tarafından Türkiye'ye satın aldığı İHA'lar ile gerçekleştirdiği saldırıya dair açıklamalarda bulundu.

Rusya Dışişleri Bakanı Sergei Lavrov Çarşamba günü yaptığı açıklamada, Rusya'nın Ukrayna'nın doğusunda yer alan ve tek tarafı bağımsızlığını ilan eden

Senkata ve Sacaba Kurbanları İçin La Paz'da

Senkata ve Sacaba kurbanlarının akrabaları La Paz'a ulaştı ve Jeanine Añez ile üst düzey yetkililerinin 2019'da Alto Şehrinde meydana gelen cinayetlere karıştıkları için ceza kovuşturması talep ediyorlar.

2019 Sacaba ve Senkata katliamlarının kurbanları, 6 gün boyunca 192 km yürüdüktan sonra, Jeanine Añez liderliğindeki darbe rejiminin 2019-2020 arasında işledikleri suçlar hakkında farkındalık yaratmak için 25 Ekim Pazartesi günü La Paz şehrine ulaştı.

19 Ekim'de, Bolivya Devlet Başkanı Luis Arce'a sağlık sigortası, burs ve kurbanların yakınlarına iş sağlanması da dahil olmak üzere 26 talep içeren bir belge sunmak için Oruro departmanından ayrılmışlardı

Yukarıda belirtilenlerin dışında, Añez ve üst düzey yetkililerinin, 2019 yılında Alto Şehrinde meydana gelen cinayetlere karıştıkları için ceza kovuşturması talep ediyorlar.

Donbass'ta Türk İHA'larını kullandığına ilişkin bilgileri netleştirdiğini söyledi.

Lavrov gazetecilere verdiği demeçte, "Ukrayna silahlı kuvvetlerinin Donbass'ta Bayraktar insansız hava aracını kullandığına ilişkin haberlere gelince, şimdi bu bilgiyi iki kez kontrol ediyoruz" dedi. Bakan, raporların Ukrayna ordusunun bir gün önce "provokasyon" gerçekleştirdiği Staromirivka köyündeki durumla ilgili olduğunu belirtti. Lavrov, "Anladığımız kadarıyla Ukrayna'nın saldırısı geri püskürtüldü" ifadelerini kullandı.

Lavrov, herhangi bir can kaybı olmamasına rağmen, ön değerlendirmelere göre Doğu Ukrayna'da Türk insansız hava araçlarının kullanıldığı iddiasının bölgedeki gelişmeler hakkında fikir vermesi gerektiğini söyledi. "Bu hikaye kesinlikle Ukrayna'nın NATO'ya kabul edilmesi yönündeki kaprisli taleplerinden hoşlanan herkesi yarın iki kez düşünmeli. Buna, Neo-Nazi kontrolündeki Kiev rejimini silahlandıranları da dahil ediyoruz" dedi.

Dün sabah erken saatlerde Ukrayna ordusu, Türkiye'nin Bayraktar savaş dronelarının Donbass'ta ilk taktiksel kullanımını yakalayan bir video paylaştı.

Ukrayna, Donetsk ve Lugansk'ın Kiev'deki şiddetli bir darbenin ardından bağımsızlıklarını ilan ettikleri 2014'ten bu yana doğu bölgelerine savaş açmış durumda.

Vatandaş Güvenliği Bakan Yardımcısı Endes Palencia, Adalet Bakan Yardımcısı Cesar Siles'in Arce yönetiminin mağdurlar için daha geniş kapsamlı tazminat sağlayacak yeni bir yasa üzerinde çalıştığını duyurduğu hükümet binasına vardıklarında, vatandaşlarla bir araya geldi.

Vatandaşların temel endişelerinden biri, şu anda cezaevinde olan Añez'in idaresi sırasında işlenen suçlardan dolayı gerektiği gibi yargılanmaması.

Ağustos 2021'de Disiplinlerarası Bağımsız Uzmanlar Grubu (GIEI), Sosyalizme Doğru Hareket (MAS) liderliğindeki anayasal hükümeti destekleyen vatandaşlara karşı uygulanan şiddetten kendi rejiminin sorumlu olduğunu belirtti.

Eski Devlet Başkanı Evo Morales'in zorunlu istifasının ardından işçiler, köylüler ve öğrenciler ABD destekli geçici hükümeti protesto etmek için sokaklara dökülmüştü. 15-19 Kasım 2019 tarihleri arasında El Alto şehrinde polis ve ordu ile çıkan çatışmalarda en az 27 kişi öldü. Añez'in 4078 sayılı Yüksek Kararnamesi, devlet terörizminin yolunu açan araçtı.

CHP'NİN "HAYIR" I

Suriye ve Irak'ı işgal yetkisini Cumhurbaşkanı'na yani somut olarak söyleysek RTE'ye veren "tezkere" onaylanıp kabul edildi. Stürpriz yok. CHP'nin ortağı, faşist Akşener'in partisi İYİP'in "tezkere"ye "evet" oyu vereceği önceden, Parti Genel Başkanı faşist Akşener tarafından zaten açıklanmıştı. Kısacası, "tezkere"nin Meclis tarafından kabul edilip onaylanması cepte keklikti.

Şunu da eklemek lazım: "Tezkere" kabul edilmeseydi ne olurdu? Hiçbir şey olmazdı. Dinci faşist iktidar ve faşist devlet bildiğini okumaya devam edecekti. "Tezkere" kabul edilmedi diye, önceki "tezkere"nin süresi bitmez faşist devlet ve dinci faşist iktidarın, Meclis'in kararı karşısında "boynumuz kıldan incedir" deyip Suriye ve Irak topraklarındaki askeri güçlerini çekeceklerini düşünecek kimse yeryüzünde bulunmaz.

En azından biz böyle tahmin ediyoruz. Yine de Meclis'e hiç bir zaman sahip olmadığı önem ve gücü affeden liberallere, uzlaşmacı küçük burjuvalara, sosyal reformistlere sormak gerek. Belki bir bildikleri vardır. İşin şakası bir yana, dinci faşist

iktidar, bırakalım böylesi yaşamsal bir konuyu, önemsiz konularda bile işine gelmeyen bir yasa ya da karar çıktığında Meclis'i dinlemediğini defalarca gösterdi. Bu, somut kanıtları olan bir olgudur.

Öyleyse birinci sonuç: Meclis'teki "tezkere" oylaması tamamen formalite gereği ve önemsiz bir konudur. İkinci sonuç: "Tezkere"nin Meclis'te, CHP'ye gerek kalmadan kabul edileceği, dünden belliydi. AKP-MHP-İYİP'in milletvekili sayısı yetiyor da artıyordu. Çorbada tuzum olsun misali, Kılıçdaroğlu'nun Cumhurbaşkanlığı'na aday gösterdiği, "adam kazandı" mottosunun mucidi, RTE'ye en kritik anda can simidi atan Muharrem İnce nam zatın iki adamı da "evet" oyu kullandı.

Ortaya çıkan manzara şöyle oldu. Kılıçdaroğlu'nun müttefiki de, düne kadar en güvendiği, öne çıkarıp parlattığı adamı da dinci faşist iktidarın, RTE'nin arkasında hizaya girdiler. Peki ne oldu da Kılıçdaroğlu ve CHP'si bunlardan ayrılmış ilk defa dinci faşist iktidarın "tezkere" isteğine hayır dedi? O Kılıçdaroğlu ki, bugüne kadar dinci faşist iktidarın, Irak ve Suriye topraklarını işgal için talep ettiği yetkiyi

veren tüm "tezkere"lere evet demişti.

İşte bir kaç örnek. Cerablus'un işgali için şunları demişti: "Şimdi bu IŞİD terör örgütüne dersini vermek için ordumuz Cerablus'a girdi. Sonuna kadar arkasındayız, sonuna kadar destekliyoruz, şanlı ordumuzu destekleyeceğiz."

"Barış Pınarı Harekatı" dedikleri işgal savaşına "içi yana yana" tam destek veren CHP ve onun başındaki adam bakan Afrin işgali konusunda dinci faşist iktidara ve Orduya toz kondurmu-yor:

"Kahraman ordumuza güvenimiz tam operasyona da desteğimiz tam. Bizim için önemli olan sınırlarımızın güvenliği. Hiçbir ölüme kendi sınırlarında terör örgütünün yuvalanmasını istemez. Türkiye'nin sınırlarında terör örgütünün konuşulması hepimizin tepki göstereceği bir olaydır."

Türkiye'nin temaslar neticesinde hava sahasını kullanabilmesi çok önemlidir"

Afrin işgaline tam destek veren, "Kahraman Ordu"suna da tam güven duyan Kılıçdaroğlu ve partisi, yaklaşık bir buçuk yıl sonra girişilecek Serakaniye-Gri Spi işgaline de "içi yana yana"

tam destek veriyor. Gerekeceği de üçüncü sınıf esprileri aratmayacak cinsten.

"Oradaki askerlerin burnu kanamasın diye tezkereye içimiz yana yana evet diyeceğiz"

Kıt aklına bakmadan dünya ile alay eder gibi, "burunları kanamasın" diye askerleri savaşa, işgale göndermek üzere "tezkere"ye onay vereceğini açıklıyor. Bizim bildiğimiz, birinin burnunun kanamasını istemiyorsan savaşa, işgale değil, eve gönderirsin. Dünyanın da bildiği bu; Kılıçdaroğlu ve partisi ise tersini biliyor: Burnunun kanamasını istemiyorsan savaşa, işgale gideceksin. Şu Kılıçdaroğlu hakikaten komik bir adam!

Şimdi soruyu bir kez daha sormanın zamanı. Her kritik durumda dinci faşist iktidarın ve RTE'nin payandası olmayan soyunan bu adam ve partisi neden bu sefer bu rolünden vazgeçti; yoksa gerçekten olumlu bir noktaya mı geliyor?

Hiç alakası yok. Dinci faşist iktidarın kitle desteğinin günden güne eridiği artık herkesin kabul ettiği bir gerçek. Emekçi sınıfların, yoksul kitlelerin, Kürt halkının dinci faşist iktidara yönelik tepkisi, kin ve öfkesi her geçen gün artıyor.

Kitlelerdeki bu devrimci enerjinin düzen dışına çıkma koşulları gittikçe olgunlaşıyor. Savaş, Kürt halkındaki, Kürdistan işçi sınıfı ve emekçilerindeki kin ve öfkeyi katlayacak bir gelişme olacak.

Faşist Akşener'in partisi, "tezkere"ye onay vererek dinci faşist partiden kopacak gerici, ırkçı, dinci kitlelerin akacağı bir kanal açmış oldu. İşgale karşı çıkmayan, aksine destekleyen, şovenizmle zehirlenmiş, dinle uyuşturulmuş gerici kitle, ekonomik zorluklardan, açlık, sefalet, yoksulluk, işsizlik gibi nedenlerden dinci faşist iktidardan koptuğunda meşrebine uygun kanalı bu faşist partide bulabilir artık.

Peki ya Kürt halkı? İşgale, savaşa olumlu bakmayan; şovenizm ve dinle uyuşturulmamış geniş kitleler? Dinci faşist iktidara kin ve öfkeyle dolu emekçi sınıflar, yoksul kitleler? Eğer CHP de "tezkere"ye onay verirse onlar nereye gidecek? Sayıları milyonlarla ölçülecek bütün bu geniş kitleler birleşik devrimin kollarına mı terk edilecekti? Devrimci enerjiyle dolu bu kadar geniş kitlelerin akacağı bir düzen içi kanal yaratmak gerekmiyor muydu?

CHP'nin, üstelik kendisine pek de ihtiyaç olmayan formalite

bir oylamada "evet" oyu kullanması bu seçeneği ortadan kaldırırdı. Kimilerinin "devlet aklı" dedikleri şey, eğer böyle bir şey gerçekten devreye girmişse, işte burada devreye giriyor. Çıkması kesinleşmiş "tezkere"ye CHP'nin karşı çıkması sağlanarak bu kanal açıldı. Artık sokaktaki Kürt insanın gözünde "tezkere"ye sadece HDP değil, CHP de karşı çıkmış oluyordu. Geniş kitlelerin birleşik devrimin kucağına düşmesini engellemek için, düzenin işte böyle bir kanala ihtiyacı vardı. Sadece o da değil. CHP'nin kuyruğuna takılmak için hazır kıta bekleyen sosyal reformistlerimizin de eli rahatladı. Artık işgale karşı çıkan CHP'nin kuyruğuna gönül rahatlığıyla ve kolaylıkla takılabilirlerdi. Ne de olsa "destekledikleri" parti tezkereye karşı çıkmış bir partiydi artık.

Öyleyse şöyle söyleysek yerden göğe kadar haklı oluruz: Bugüne kadar her işgal hareketini, desteklemiş olan Kılıçdaroğlu ve partisi, "içi yana yana" bu sefer "tezkere"ye "hayır" demek zorunda kalmıştır.

CHP'nin "hayır"ından emekçi sınıflara, Kürt halkına, yoksul kitlelere bir "hayır" gelmez.

Bakırköy Belediyesi'nde Grev

Bakırköy Belediyesi'nde yetkili sendika Belediye İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şubesi, Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinde belediye yönetiminin sıfır zam dayatmasına karşı 19 Ekim günü grev kararını belediye binasına astı.

Bakırköy Özgürlük Meydan'ında toplanan işçiler "Her Şey Zam Var İşçiyeye Zam Yok" ve Belediye İş Sendikası pankartın açarken TİS taleplerini ifade eden ve sıfır zam dayatmasını protesto eden dövizler taşıdı.

Basın açıklamasını okuyan Belediye İş Sendikası 2 Nolu Şube Başkanı Savaş Doğan, Bakırköy Belediyesi'nde yaklaşık 36 yıldır örgütlü ve toplu sözleşme yapma yetkisi olan tek sendika olduklarını belirterek, 2014 yılında göreve gelen mevcut belediye yönetimiyle dört dönem toplu sözleşme imzaladıklarını aktardı.

"Belediye yönetimi ile sendikamız arasındaki toplu sözleşme görüşmelerinde birçok idari maddede anlaşma sağlanmıştır. Ancak, sendikamız ve üyelerimizin tüm iyi niyetli yaklaşımına rağmen Bakırköy Belediyesi yönetimi ücret zammı olarak 'Sıfır Zam' önermiştir" diyen Doğan, her gün doğalgaza, elektriğe, benzine, temel gıda maddelerine zam geldiği, geçimnin her geçen gün imkansız hale geldiği bir dönemde, emekçilerin enflasyonunun %40'ları aşığı bir dönemde 'Sıfır Zam' dayatmasına tepki gösterdi.

"Sıfır Zam" Dayatmasına Karşı Grev Anlaşma sağlanamaması üzerine Belediye İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şube üyesi işçiler, 25 Ekim Pazartesi sabahı greve çıktı.

"Her Şey Zam Var İşçilere Zam Yok" pankartı açarak Bakırköy Belediyesi Başkanlık Binası önünde toplanan işçiler TİS haklarını talep eden ve sıfır zam dayatmasını protesto eden sloganlar attı.

Belediye İş Sendikası İstanbul 2 Nolu Şube Başkan Yardımcısı Bayram Özkan yaptığı açıklamada "Yaklaşık 6 aydır süren toplu sözleşme müzakere döneminde her türlü girişimi yapmamıza rağmen sonuç alınmadı. Bakırköy Belediyesi bizim evimiz işyerimiz, sendikamız 36 yıldır bu belediyede örgütlü. Son 4 toplu sözleşmeyi mevcut belediye ile imzaladık, toplu sözleşme sürecinin bir an önce bitmesi için biz emekçiler elimizden geleni yaptık" dedi.

Sendikamızın iyi niyetli tutumuna rağmen belediye yönetiminin yüzde sıfır zam dayatması nedeniyle TİS imzalanamadığını ifade eden Özkan, "Bu teklifle belediye ben sizinle anlaşmak istemiyorum hatta elinizdeki ekmeğin yarısını istiyorum demektedir. Yani anlaşma yok ister greve çıkın isterseniz de ben ne veriyorsam onu kabul edin diyorlar. Biz sıfır zam dayatmasını kabul etmedik" diyerek greve çıktıklarını söyledi.

"Sıfır Zammı Kabul Edeceğimizi Sananlar Hayal Dünyasında Yaşıyorlar"

Bakırköy işçileri grevlerinin 4. gününde mücadeleyi sürdürürken, Belediye İş'te örgütlü Avcılar Belediyesi işçileri kitlesele olarak ziyarete geldi.

Burada bir açıklama yapan Genel İş Sendikası Avrupa Yakası 2 Nolu Şube "Bakırköy Belediyesinde çalışan üyelerimizin grevde olmasının tek sebebi; hayat pahalılığının, geçimin, eve ekmeğin götürmenin gittikçe zorlaştığı ülkemizde işverenin sıfır zam dayatmasıdır. Hiç kimse bizden, üyelerimizi açlığa, yoksulluğa mahkum etmemizi; insanca yaşayabilecek bir ücret olmadığı sürece bu sözleşmeye imza atmamızı beklemesin. Belediye işçileri köle değildir" dedi.

İşçiler, talepleri yerine gelene kadar grevi sürdüreceklerini, bunun bedeli varsa da ödemeye hazır olduklarını söyledi.

Halk Otobüsü Şoförlerinden "Şiddete Hayır!" Eylemi

İETT şoförlerini örgütleyen KATAŞ-SEN (Karayolu Taşımacılık Emekçileri Sendikası), İstanbul'da son bir yılda, Kağıthane'de, Esenyurt'ta, Sarıyer'de, Sancaktepe'de ve daha geçtiğimiz günlerde Bakırköy'de Halk Otobüsü Şoförlerinin hayati saldırılara uğramasını, Mecidiyeköy Metrobüs çıkışındaki otobüs duraklarında basın açıklaması yaparak protesto etti.

23 Ekim günü "Şoföre Şiddete Son", "Birleşe Birleşe Kazanacağız" pankartlarının açıldığı eylemde "Şoföre Şiddete Son", "Birleşe Birleşe Kazanacağız", "Biz Durursak Dünya Durur" dövizleri ve şoförlerin yaşadığı saldırı anlarını gösteren fotoğraflar taşındı.

Eylemde konuşan KATAŞ-SEN Genel Başkanı Şahin Başaraner, son aylarda şoförlere yapılan bıçaklı, silahlı, sopalı darp eylemlerinin arttığını belirterek "Gün geçmiyor ki İstanbul'un bir noktasında şoförler saldırıya uğrasınlar. Kadına şiddetli olağanlaştıranlar, çocuğa şiddetli olağanlaştıranlar bugün şoföre saldırıları olağanlaştııyorlar" dedi.

Şiddete karşı önlem almayarak ve şiddet uygulayanlara ceza uygulamayarak, şiddete uğrayan şoförlere avukat yardımı vermeyerek, şiddete karşı koruma kalkanlarını hizmete sokmayarak şoförlerin daha fazla şiddete maruz kaldığını belirten Başaraner, "Buradan bu şiddetin önünü açanları, her düzeyde, her mekanizmada; şoföre emekçiye şiddetin önünü açanları lanetliyoruz. Her kim ki şoförün hakkını, ekmeğiyle sınırsa haddini bildiririz. Siz şiddeti engellemesiniz biz kendimizi savunmasını biliriz" dedi.

Son bir yıl içinde Kağıthane'de, Esenyurt'ta, Sarıyer'de, Sancaktepe'de ve daha geçtiğimiz günlerde Bakırköy'de şoförlerin hayati saldırılara uğradıklarını, toplu taşıma şoförlerinin direksiyon başında uğradığı saldırıların hiçbir döneminde olmadığı kadar arttığını vurgulayan Başaraner, "Herhangi bir nedenden dolayı öfkeli insanların direksiyon başında ya da dinlenen yerlerinde öfkelerini biz şoförlere yöneltilmeleri sıradan hale geldi. Gün geçmiyor ki bir arkadaşımız darp edilmesin, yaralanmasın" dedi.

KATAŞ-SEN olarak uzun süredir halk otobüsü şoförleri arasında örgütlenme faaliyeti yürüttüklerini belirten Başaraner, iki ay önce yaptıkları basın açıklaması nedeniyle şoförlerin tehdit edildiğini söyle-

yerek "Bizlere 'Sendikalaşmak haktır' deyip diğer yandan, 'Bunların derdi şiddete hayır demek değil bunların derdi başka' diyerek tehditlerle arkadaşlarımızı sendikadan istifaya zorlamayın Her kim ki, şoförü, işçiyi, emekçiyi ekmeğiyle sınımaya kalkarsa haddini bildiririz" dedi.

Basın açıklamasına katılmayı engelleyen yetkililere seslenen Başaraner, "Sabahın 5'inde işe başlatırken, 15-16 saat çalışırken, sekiz saat sonra ancak tuvalete giderken, 30 gün boyunca izinsiz çalışırken rahatsız oluyorsunuz da şoför 'şiddete hayır' deyince mi rahatsız oluyorsunuz?" diyerek tepki gösterdi.

Yetkililerle görüşme gerçekleştirdiklerini ama bu görüşmenin şoförler üzerinde baskı uygulamak, tehditlerle sendikadan istifa ettirmek için kullanıldığını aktaran Başaraner, şu an açıklamaya katılanları video kaydına alanlara da tepki göstererek "O videoları çekiyorsunuz, şoför arkadaşlarımızı kayda alıyorsunuz ya, hadi işten atın bakalım el mi yaman bey mi yaman göreceğiz. Bizler sizin düşmanınız değiliz. Siz ekmeğimizi gasp eden patronlara hizmet ediyorsunuz. Bizler de ekmeğimizi büyütmenin derdindeyiz. Ancak şunu unutmayın tüm bu adaletsizlik, haksızlık, eşitsizlik sizleri de vuracak" dedi.

Taleplerinin yasal güvenlik tedbirlerinin bir an önce alınması olduğunu belirten Başaraner, gerekli güvenlik tedbirleri alınmadığı için her gün bir arkadaşlarının yaralandığına dikkat çekerek, "Arkadaşlarımızı aksam eve dönüp dönemeyeceğini bilemeden yola çıkarıyor. Nasıl ki, kamuda çalışanları bir güvenliği varsa burada çalışan arkadaşlarımızın da güvenliği sağlanmalı" dedi.

Şoförler hakkında sürekli raporlar düzenlendiğini ifade eden Başaraner, "Ar-

kadaşlarımızı yolda giderken videoya çekip rapor düzenleyenler; maske takmadı diye rapor edenler; durağı pas geçti diye rapor hazırlayıp yevmiye kesintisi yapanlar; her yerde zabıtalara herkese her işi yaptırınlar; o personeli şoförün yanına versinler; bakan şiddet nasıl çözüyor. Ama şunu bilin, siz bu şiddeti önlemesiniz, biz kendimizi savunmasını biliriz o zaman sizin de başımız ağrır. Arabalarda bir tane süpürge sapı bırakmadınız. Bıçakla silahla saldırıyorlar diyoruz umurunuzda değil" dedi. Kamu kurumlarının çalışanlarının güvenliğini sağlamakla yükümlü olduğunu ifade eden Başaraner "Siz nasıl kamusunuz, siz nasıl yöneticisiniz, siz nasıl patronsunuz?" diye sordu.

Yetkililerin başı dik şoföreden korktuğunu ifade eden Başaraner yaşanan şiddet olaylarında yetkililerin şoförleri suçlu gördüğünü ifade ederek yaşanan iki olayı şöyle aktardı: "Bir şoför arkadaşımıza bir şehir mağandası küfür etti, yetmedi tokat attı. O en sonunda 'Ne yapıyorsunuz?' diyerek arkadaşımızı ayağa kalktı. Ona rapor düzenlediniz, dediniz ki 'Yolcuya karşı nasıl ayağa kalkarsın?' Arkadaşımız da 'Peki bir daha kalkmam' dedi. 2 ay sonra başka bir mağanda gelip otobüsün camını kırdı, bu sefer de aynı arkadaşına başka tutanak tutup 'Belediyenin malını nasıl savunmazsın?' dediniz. Daha biz ne yapalım ne yapalım? Böyle bir adaletsizlik var mı? Böyle bir eşitsizlik var mı?" diyerek yaşanan duruma tepki gösterdi.

Başaraner sözlerini "şoförler bundan sonra yalnız yürümecek" diyerek tamamladı.

Açıklamanın ardından şoförler, yaşadıkları şiddet olaylarını ve saldırılarını anlattılar kameralara.

Basın açıklaması çevredeki şoförlere de ilgisizlikle sloganlarla sona erdi.

NEREDE KALMIŞTIK DİYENLERE KAMERAYI ÇEVİRDİK:

KOPUŞ

Bir Çağ Dönümünün Köşe Taşları

İçinden doğup geliştikleri koşullar bir yana... "İki kere iki artık dört etmeyecek" diyen bir kuşağın hikayesidir bu. Ve öte yandan, burjuvazinin, bir genelin içinde silikleştirmeye çalıştığı özgün bir devrimci kopuşun hikayesi. "68 Kuşağı" genellemesiyle alabildiğine romantik ve etkisiz bir "anı" haline dönüştürülmek istenen gözüpek ve direngen bir akış...Yatağını arayan nehir, Denize ulaşmak için çağıldayan ırmak!..

"İki kere iki artık dört etmeyecek" diyen bir kuşağın hikayesini, devrimci bir kopuşun hikayesi'ni anlatan ve 9 Kasım'da ilk gösterimi yapılacak olan "Kopuş" belgeselinin seslendirmeni ve aynı zamanda yapımcılarından olan Songül Yücel'e belgesel hakkında sorularımızı sorduk:

En özet haliyle söyler misiniz, neyi anlatıyorsunuz?

Bir genelin içinde silikleştirilmeye çalışılan devrimci bir kopuşun hikayesi bu anlattığımız... Jenerikte de dediğimiz gibi "iki kere iki artık dört etmeyecek diyen bir kuşağın hikayesi..." Gözü pek ve direngen elli yıllık bir akış takip etmek istediğimiz. İlk anın coşkusuna, ilk anın heyecanına tanık olmak istedik.

Neyi anlatıyoruz? Tüm dünyada devrimci dalganın yükseldiği, büyük değişim ve alt üst oluşların yaşandığı, dünya haklarının kapitalizm ve emperyalizme karşı büyük zaferler kazandığı, Ho Chi Min, Che, Mao adlarının bir bayrak gibi dalgalandığı, zaferlerle dolu bir dönemine bakıyor ve "Bizim 68"imizi yaratan değerlere odaklanıyoruz. Büyük işçi eylemlerinden, köylü toprak işgallerine, 6. Filoya karşı gençliğin verdiği büyük kavgaya, 15-16 Haziran işçi ayaklanmasına çeviriyoruz kameralarımızı.

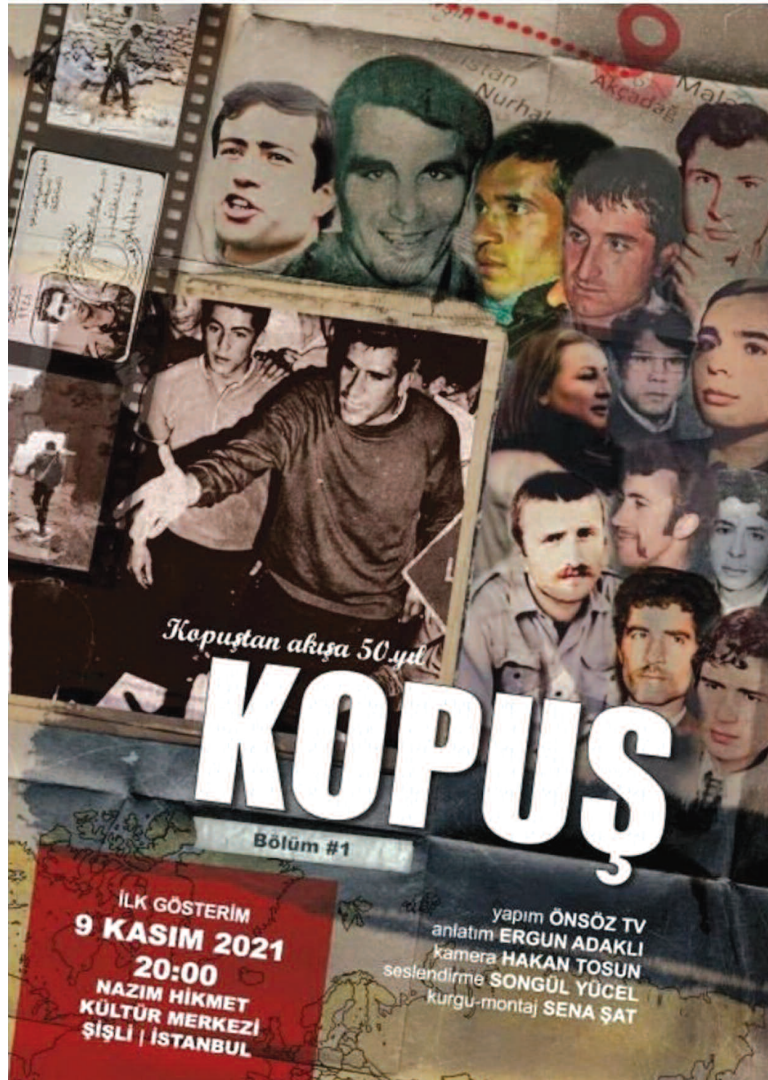
Evet, belgeseli henüz izlemedik, izlemeden sizden sıcağı sıcağına düşüncelerinizi almak

istiyoruz. Ne amaçladınız bu belgesel ile? O günlerden bu günlere, o kuşaktan bu kuşağa neyi anlattınız bizlere?

THKO'nun amaçlarını, hedeflerini ortaya koyduğu kuruluş bildirgesinin 50. yılını kutlayarak başlamak istiyorum sözlerime. Kesintisiz 50 yıldır süren devrim ve sosyalizm mücadelesini selamlıyorum. Ve bu uğurda Nurhaklarda ölümsüzleşen Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan yoldaşlarımızı saygıyla anıyorum. Aynı şekilde ortaya koydukları amaçlar uğruna mücadele veren ölümsüzleşen tüm yoldaşlarımızı da selamlıyorum. "Gidenlere selam olsun türkülerce özledik/Deniz olduk Nurhak olduk fidanlarca güzeldik."

Her şey silikleşiyor, her şey tarihin tozlu raflarına kaldırılıyor, ama bir şey dipdiri varlığını koruyor; o da onların yarattığı devrimci değerler, çizdikleri yol ve bu yolun devrim ve sosyalizm için zorunluluğu.

Denizler ve ölümsüzleşen tüm yoldaşlarımız, devrim mücadelesinde emek vermiş tüm değerlerimiz, bazen romantik yanlarıyla, bazen maceracı kişilikleriyle, bazen genç oluşla-

yla anlatılıyor. Oysa onlar bunların çok ötesinde bir yerde duruyorlar. İşte mesele onların gerçeğine doğru yaklaşabilmek ve bütünsel kavrayabilmek. Yürüdükları yolun ne olduğunu anlamak, yola tekrar bakmak, dönüp dönüp yeniden bakmak, anlamaya çalışmak ve anlatılan şey doğrultusunda da bugünün mücadelesini daha ileriye taşıyabilmek için kendi yolumuzu oluşturabilmek...

O nedenle şu çok önemli, mücadelenin kesintisizliği, kuşakların birbirini tamamlamak zorunda olduğu, tek bir kuşağın ya da tek bir ömrün gerçek kurtuluşu yaratmada yeterli olmayacağı bilinciyle kuşakların birbirini tamamlaması, ömürlerin birbirini tamamlaması, devrim ve sosyalizm mücadelesi açısından olmazsa olmazlardan birisi.

Bu anlamda yoldaşlarımızın açtığı yoldan yürümeye, onların değerlerini her türden çarpıtmaya karşı, her türden anti-propagandaya karşı, her türden güzelleme gibi görünen ama onların özünü içeriğini bozan her türden saldırıya karşı onların gerçek kimliğini, gerçek

yollarını, gerçek fikirlerini taşımak, devam ettirmek mücadelesini sürdürmek görevimiz. Bugünün en önemli görevlerinden birisi. Tüm bunlardan yola çıkarak oluşturulmuş bir belgesel fikrimiz oldu.

Bu belgeselin daha önce yapılmış olan 68 kuşağı belgesellerinden farkı nedir?

Denizlerle ilgili, 68 dönemiyle ilgili, 71 kopuşuyla ilgili yapılan ilk belgesel değil elbette bizimkisi. Birçok belgesel yapıldı. Biz niye yeniden bu tarihsel kesitlere kameramızı çevirdik diye sorular gelecektir.

Mücadeleyi kesintisiz bir şekilde devam ettirenlerin hikayesini anlatmak istedik. Nerede kalmıştık, diyenlere kamerayı çevirmek istedik.

Ne zaman, nasıl başladı bu çalışma? Afışten anlattığınız göre devam filmleri de olacak. Nasıl olacak devam filmleri yani 'Önsöz'deki tabirinizle, 'çıkın'ınızda neler var?

Belgesel çalışmasına 4 Şubat 2020 tarihinde başladık. Çekimler ise ondan daha önce başlamıştı. Pandemi nedeniyle belgesel çalışmasını ilerletmekte çok zorlandık. Sokağa çıkma yasaklarının yaşandığı, "evde kal" çağrılarının yapıldığı ama aslında işçi emekçilerin evlerinde kalamadığı uzun bir dönem yaşadık.

Pandemi önlemleri toplumun sağlığını korumak değil de faşizmin baskılarını daha da artırmasına neden oldu. İller arası, ülkeler arası göç gelişer neredeyse imkansız hale geldi. Dönem tanıklarına ulaşmak imkansız hale geldi. Birinci bölümümüz, Kopuş, Ergun Adaklı'nın tanıklığıyla şekillendi.

Beş bölümden oluşmasını hedefliyoruz. Türkiye Devrim Tarihini ortaya çıkarmak amacımız. Devrimcilerin, komünistlerin, mücadelenin içinden insanların hikayelerini kendilerinin anlatmasını önemli buluyoruz. Diğer türlü anlatılan, sadece uzaktan bakanın tarihi oluyor.

Devamından, devam filmlerinden bahsedebilir misiniz biraz, spoiler olmayacaksa... neler izleyeceğiz?

Şöyle bir dönemleştirme yaptık. Birinci bölüm, 1968-1972 yıllarına ait dönemi ele alıyor. "Bizim 68", Avrupa-ABD merkezli 68'den daha farklı ve daha derin köklere sahip bir hareket olarak biçimlendi. Bir devrim dalgasının mayalanması gençliği sarıp sarmaladı, onları en yükseklere çıkardı. Tarihsel görevlerinin ayırtına varan bu genç önderler kuşağı, bu onurlu ve ağır yükü omuzlamaktan çekinmedi. Bedelini hayatlarıyla ödeyecekleri zorlu yolculuğa işte bu bilinç ve duyguyla atıldılar. Aşılmaz örnekler oldular.

İkinci bölüm, 6 Mayıs 1972'de Denizlerin idamıyla bitirileceği düşünülen hareketin o tarihten sonra yaşadığı yükseliş ve kitleselliğe odaklanacak. "Nerede kalmıştık" deyip yola devam edenlerin hikayesini anlatacağız. Nurhak katliamıyla, Kızılder katliamıyla, idamlarla bahar dallarını kırmak isteyenlere inat nasıl güçlü köklere dönüştüklerine tanıklık edeceğiz.

Üçüncü bölüm, 12 Eylül 1980'den 1990'lı yıllara kadar geçen sürece kameralarımızı çevireceğiz. Dördüncü bölümümüz, 90'lardan 2000'lere on yıllık sürece bakacağız. "Elveda Proletarya", "Tarihin Sonu" tezlerine karşı "sosyalizm kazanacak" diyenlerin ve bu uğurda mücadele edenlerin hikayesini anlatacağıımız bir bölüm olacak. Beşinci bölüm ise, bir yüzyılı

bitirip yeni bir yüzyılı başlatan kuşağın güncel mücadelesine bakacağız. 21. yüzyılın devrimlerine odaklanacağız.

Belgeseli izlemeyi sabırsızlıkla bekliyor ve haberini duyan herkesin de beklediğini biliyoruz. Bu çalışma için emeği geçen herkese teşekkür ediyoruz, bu söyleşi için de size ayrıca teşekkür ediyoruz.

